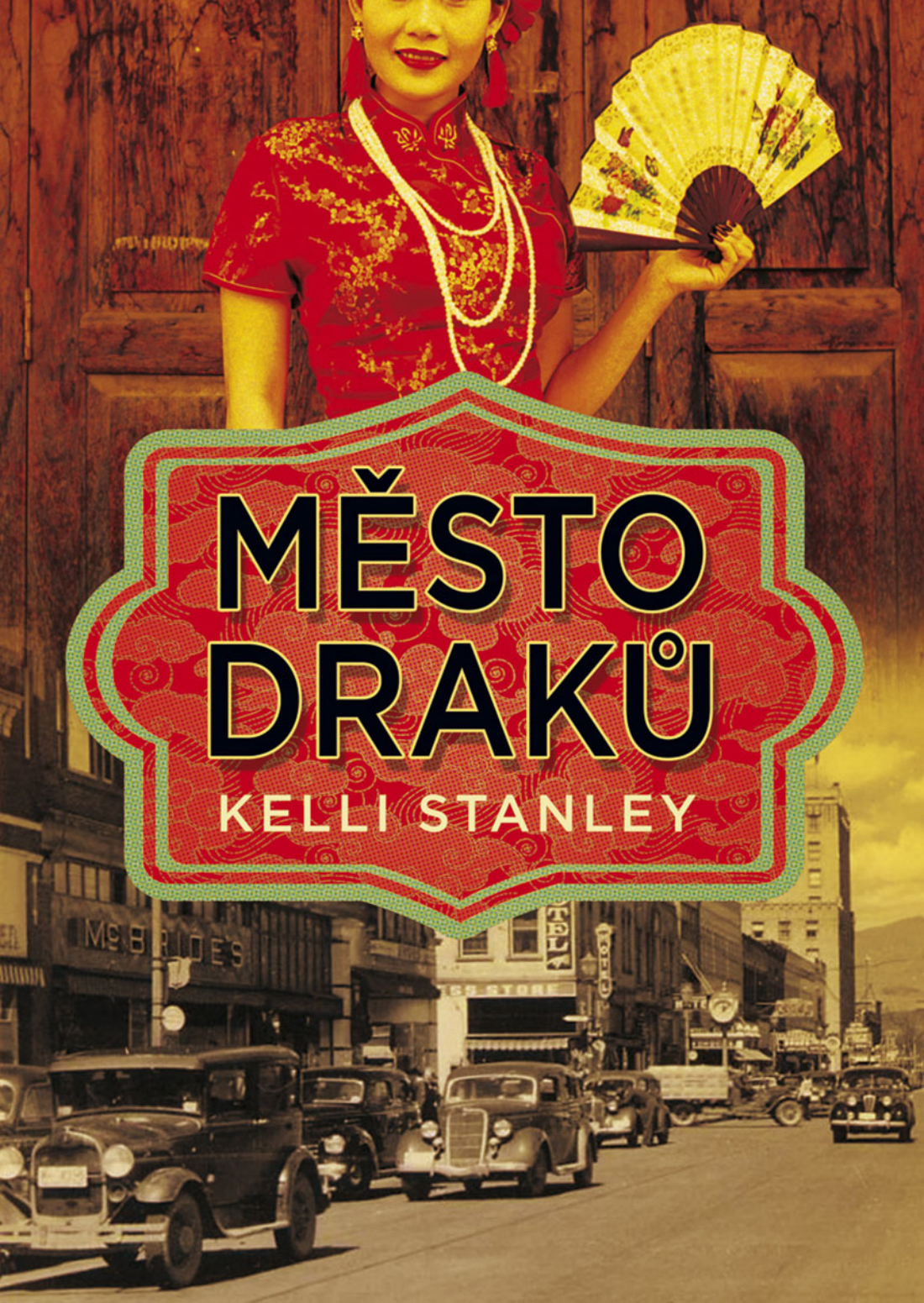

MĚSTO DRAKŮ

KELLI STANLEY

MĚSTO DRAKŮ

MĚSTO DRAKŮ

KELLI STANLEY

Přeložila Petra Andělová

Tento příběh je smyšlený. Všechny postavy, instituce
a události v této knize jsou buď výplody autorčiny fantazie,
nebo je s nimi fiktivně nakládáno.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2010 by Kelli Stanley
All rights reserved.

Z anglického originálu *City od Dragons*
(Published by Minotaur Books, New York, 2011)
přeložila © 2017 Petra Andělová
Redakce textu: Iva Klinderová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2017 Jan Matoška

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-911-4 (pdf)

Pro mámu, tátu a Tanu –
přátele a rodinu, kterou jsem našla
v Boucherconu 2007 (Anchorage)

Poděkování

Za dlouhé poděkování ve své první knize jsem dostala jemně vyčiněno, a tak se pokusím být méně rozvláčná, i když ne právě stručná… Musím poděkovat mnoha lidem!

V první řadě mé srdečné díky patří mé redaktorce, moudré a úžasné Marcii Marklandové, z Thomas Dunne. Je to redaktorka mých snů, spřízněná duše, neúnavná obhájkyně a skvělá učitelka. Pro mě i pro mou hlavní hrdinku Mirandu je požehnání mít takový domov a takovou přítelkyni.

Bezpočet díků i mému nakladateli a naprosto skvělému týmu nakladatelství: Andrew Martinovi z Minotaur Book, za jeho vizi a podporu; brilantní a okouzlující Sarah Melnykové, mé publicistce; Courtney Fisherové, hvězdné odbornici na marketing; bývalé Marciině asistentce, nezdolné Dianě Szu, která mi moc chybí, a stejně neocenitelné Kat Brzozowské. Zvláštní poděkování i Davidu Rotsteinovi, uměleckému řediteli a geniálnímu tvůrci obálek, který oděl Mirandin svět do krásného a inspirujícího kabátu.

Velké díky Kathryn Pariové, jejíž půvabná a inspirující vnitřní grafická úprava knihy je snem každého knihomila. Poděkování patří i Elisabeth Curioneové, mé produkční editorce, která úspěšně a zkušeně přivedla hotovou knihu na svět v krátkém porodním čase.

Díky též Sally Richardsonové, Thomasi Dunneovi a Hectoru DeJeanovi a všem úžasným lidem ze St. Martin's, kteří denně docházejí do Flatiron Building a věnují se tvrdé a vyčerpávající práci, jíž je vydávání knih. Všichni jste hrdinové.

A tím se dostávám k další hrdince svého života… úžasné a fantastické

agentce Kimberley Cameronové, bez níž by nebylo nic. Je zářivým světlem životů svých klientů a všech, kteří ji znají. Je pro mě požehnání, že mě zastupuje právě ona. Je ztělesněním všeho dobrého a nikdy jí nebudu moct dostatečně poděkovat. Kimberley, *je t'adore*!

Velké díky rovněž mým agentům pro vydávání v zahraničí Whitney Lee, Walterovi Soethoudtovi pro holandštinu; Loře Fountainové pro francouzštinu; a mým filmovým agentům Mary Alice Kierové a Anně Cottleové z Cine/Lit Representation. Považuji se za neuvěřitelného šťastlivce, že jsem s vámi všemi mohla pracovat!

S pomocnou rukou jsem se setkávala na každém kroku. Počínaje International Thriller Writers, přes Mystery Writers of America, Sisters in Crime, Private Eye Writers of America po Mystery Readers International, přátelé, kolegové, čtenáři, blogeři a příznivci detektivních příběhů, všichni mě ohromně a neuvěřitelně podrželi. To nejlepší na spisovatelském údělu je právě tohle společenství!

Zvláštní poděkování přátelům Rebecce Cantrellové, Kenu Bruenovi, Lauře Benedictové, Jordan Daneové, Billu Cameronovi, Rhodi Hawkové, Jennie Bentleyové (která mi laskavě dovolila použít její jméno pro jednu z mých postav), Sophii Littlefiedové, CJ Lyonsové, Alexandře Sokoloffové, Heather Grahamové, Margery Flaxové, Andrew Petersonovi, Julii Kramerové a Robertu Gregory Browneovi. Velikánský dík i Kay Thomasové, která pomohla stvořit název.

Hluboké díky všem neobyčejně velkorysým kolegům, kteří si našli čas, nejnedostatkovější zboží v životě spisovatele, aby pročetli a opoznámkovali Město draků. Na tomto seznamu jsou Louise Ureová, Lee Child, Linda Fairsteinová, Robert B. Parker, Tasha Alexanderová, Cornelia Readová, George Pelecanos, Michael Koryta a Otto Penzler.

Velké díky úchvatné latinářce Wildě Williamsové a všem kolem ní, úžasné Janet Rudolphové z Mystery Readers International, báječným média guru a skalním stoupencům Jonovi a Ruth Jordanovým z Crimespree, Kate a Brianovi Skupinovým z Mystery Scene a Georgi Easterovi z Deadly Pleasures, a mnoha čtenářům, posuzovatelům a blogerům, kteří věnují obrovské množství času a energie diskusím o knihách.

Nezměrné díky též páteři knižního průmyslu, knihkupectvím. Děkuji,

že jste mě přijali do svého světa, že doporučujete mé knihy čtenářům, že jste mi umožnili stát se spisovatelkou! Zvláštní poděkování Edovi, Pam, Jen a všem báječným lidem v M for Mystery (mého domova mimo domov); Diane a fantastickému sanfranciskému Mystery Book Store, že uspořádali křest mé první knihy; Fran, J. B. a Janině z mého výjimečného „domovského" knihkupectví, seattleského Mystery Bookshop; všem těm úchvatným lidem z Murder by the Book v oregonském Portlandu; neodolatelně přátelským a úžasným Lindě a Bobbymu z The Mystery Bookstore v Los Angeles; Alanovi a skvělému týmu v Mysteries to Die For; brilantní, moudré a nápomocné Barbaře Petersové z Poisoned Pen ve Phoenixu.

A konečně díky i největším hrdinům mého života, mé rodině. Dokázali téměř nemožné a věřili ve mne, i když já jsem si nevěřila. Od Tany, která mě kormidlovala stále vpřed a umetala mi cestu; přes tátu, který mi připomněl, že za Velké krize se vydával Steinbeck, až po mámu, nezdolnou knihožroutku a nejlepší osobu na světě, nikdo z nich nikdy nezapochyboval… a díky tomu jsem neztratila víru ani já. Tato kniha a všechny mé knihy jsou jen díky vám.

Část první

Oslavy

Jedna

Miranda neslyšela, jak obličejem uhodil o chodník. Petardy třaskaly příliš hlasitě a přerušovaly vyřvávání kapely. Rudá šňůra bouchala a kroutila se na rohu před krámem s chop suey na Grant Avenue a vypouštěla obláčky šedého kouře nad hlavy davu. Žádné volání o pomoc, žádný nářek.

Čínský nový rok a Miska rýže se slily v jeden obří karneval, Město-které-se-umí-bavit dusilo Grant Avenue i Sacramento Street. Bush Street byla ucpaná a cesta domů k jejímu bytu také. Každý, kdo nebyl na železných plicích, se hrnul do Čínské čtvrti, někteří, aby přispěli na charitu, většina se pobavit.

Pomozme Číňanům bojovat s Japonskem – dejte dolar na Misku rýže, nakrmte hladem strádající, válkou rozervanou Čínu. Kup mi skleničku, sestro, je přece čínský nový rok. Nepamatuju si, kdo s kým bojuje, sestro, mně totiž všichni připadají stejní.

Kdesi nad ní se otevřelo okno a ven se z poškrábané desky vyřinula písnička „I can't give you anything but love". Miranda poklekla vedle mladíka.

„Seš v pořádku?"

Odhadovala ho tak na osmnáct nebo devatenáct, podle laciných, ale křiklavých šatů a toho, jak upadl, protože se snažil se chránit. Žádná odpověď. Odhodila cigaretu a s námahou ho obrátila. Nohy kolem ní jí konečně udělaly trochu místa.

Sklonila se k němu blíž. Až na zpropadenou Billie Holidayovou nebylo nic slyšet.

„Kluku, kluku, slyšíš mě?"

Zlomený nos. A čelist taky. Vyražené zuby, černé monokly. Na tvářích fleky, které vypadaly jako popáleniny.

Rozvázala a povolila mu tenkou zelenou kravatu. Víčka se zachvěla, barva vyprchala, prázdný výraz, v němž se zrcadlily jen vzpomínky. Rozepnula blyštivé hnědé sako a uviděla díru v prsou.

„Potřebuje doktora! Je tu nějaký doktor? Je tu někdo doktor?“ křičela, aby ji bylo přes hudbu slyšet.

Nohy kolem ní kousek couvly a dav rozčeřil šum, pohodová hudba, písnička o lásce. Vždycky jde o lásku.

Neodvážila se stočit pohled jinam. Měl otevřené oči, jeho hnědé oči na ní visely.

Láska a štěstí. Do hajzlu se štěstím.

Zhluboka se nadechla a zakřičela, co jí hlasivky stačily.

„Doktor! Sežeňte sakra doktora!“

Beton byl pořád mokrý od splašků z jídelen a krámů, snažil se do něj zatnout prsty, najít odpověď.

Dav se znovu zavlnil a posunul se blíž. Jeho oči se jí ptaly a ty její v odpověď lhaly.

„Kdo ti to udělal? Rozumíš mi? Kdo…“

Obrátil hlavu směrem, odkud spadl. Z posledních sil.

Bublina u úst. Zachroptění. A potom policajt.

„Hněte se, šmejdi. Hněte se!“

Jeho boty se zastavily vedle ní, zůstal na mladíka tupě zírat.

„Ožralej?“

Hlas se vytratil, štěstí došlo. Deska začala cvakat, jehla znovu a znovu přeskakovala, narážela o vinětu. *Cvak. Cvak. Cvak.*

Vstala, unavená.

„Je po něm.“

Deska začala hrát znovu. *I can't give you anything but love, baby…*

Policajt v Hall of Justice byl drsňák, ale to v roce 1940 patřilo k novému stylu. Příliš mnoho filmů s Georgem Raftem a Jimmym Cagneym. Všichni nosili krátký sestřih a drželi rty semknuté. Žádné mrkání, žádné úsměvy. Přísný trest tě nemine. Nikdy.

Miranda zhluboka potáhla z chesterfieldky a přehodila nohu přes nohu. Na pár vteřin ho to rozhodilo. Sledovala ho a počítala tikání ručičky hodin, když se probíral jejími věcmi. Zapalovač, pudřenka, *Chadwick's Street Guide*, klobouk, hřeben, rtěnka, klíče, adresář, cigaretové pouzdro, blok, peněženka, hrst papírků od žvýkaček, krabička sirek. Všechny její věci si podezíravě měřil, jako by se v některé z nich mohla ukrývat .38.

„Uvedlas, že neznáš toho… Eddieho Takahašiho?"

„To jsem řekla."

Opřel se. „Máš sice licenci, ale to neznamená, že je všechno v pořádku… pořád nejsi nic víc než holky z Turk Sreet. Proklepl jsem si tě."

Šaty se jí o kousek vyhrnuly, jak se nahnula přes stůl, aby típla cigaretu o zjizvenou desku stolu. Uhnul pohledem.

„Blahopřeju. Umíš číst."

Křivý úsměv, zaschlé sliny v koutcích. Znovu se na ni zadíval a přitom se houpal na židli, která vrzala do rytmu.

„Umím číst moc dobře. Je to parádní složka. Španělsko s rudýma. Návrat a dělalas u Dianne Laroucheový společnici. A pak ses dala dohromady s Charliem Burnettem na rozvodech…" Odmlčel se, užíval si to a prohlížel si ji od hlavy k patě. „Nikdy nešel po čerstvým zboží. A potom Burnett dostal zaracha, hádej, kvůli komu, tys dostala licenci, převzala jeho kšefty a dostala dobře placenej šolich na World's Fair na Treasure Islandu, kdes hlídala Sally Randovou. Vrána k vráně, děvka k děvce, hádám. Takže… kdo byl ten mrtvej Japončík – klient?"

Miranda odtrhla pohled od hodin na zdi a zadívala se na lesknoucí se a neoholenou tvář Hvězdy číslo 598. Zírala na něj, dokud to nevzdal. Židle naposled zavrzala.

„Dělej svou práci, nebo zavolám svýho právníka."

Sevřel v pěsti plnicí pero, prsty měl rudé a masité. „Tak svýho právníka. Tvůj novej pasák?"

Dveře se rozletěly a narazily do přepážky. Stál v nich Phil, točil kloboukem a díval se na Mirandu. Hvězda číslo 598 zbrunátněla a vyskočila od stolu.

„Pokud chcete případ převzít, nadporučíku…" Další slova se změnila v nezřetelné mumlání, když se vytratil do chodby.

Phil si odložil klobouk. Vrásky v jeho obličeji byly hlubší, než si pamatovala. Strniště na bradě šedivější. Břicho vyklenutější. Sakra. Nebyla na Phila připravená, dneska ne. Raději by to vyřídila s Drsňákem.

„Cos Collinsovi udělala?"

Natáhla se přes stůl a vzala si ze zlatého pouzdra další chesterfieldku. Nepromluvila, dokud pouzdro nezavřela a nevrátila na hromádku.

„Vyjel na mě z principu."

Philovy oči sledovaly její ruku, když brala z hromádky sirky. Po dvou pokusech se jí podařilo škrtnout o stůl a zapálit si. Ruka se jí trochu třásla. Opřela se o tvrdé dřevěné opěradlo a podívala se mu do očí.

„Už je to doba, Mirando. Sluší ti to. Už je to… jak dlouho? Od loňskýho vydírání dětí z inkubátorů? Všichni tví noví kamarádi si tě musí předcházet."

Pokrčila rameny. „Zaplatí to účty. A mám co dělat i v mrtvý sezoně."

„Pořád rozvody, jak jsem slyšel. No, vede se ti. A Burnetta drž u ledu." Odkašlal si, sklouzl pohledem ke svým velkým rukám složeným na stole, najednou bezradný.

„Další rok… jeden zkrachovalý World's Fair nestačí. Možná ten ve čtyřicátým bude lepší než tam v devětatřicátým, kdo ví? Dáš se v květnu zase do práce?"

Zhluboka potáhla z chesterfieldky a vyfoukla kroužek kouře. Pousmála se.

„Stejný trable, stejný veletrh – kratší sezona. Letos jen nacpanější Gayway, víc estrád s holkama, víc práce pro mě. Takže jo, chystám se znova vyrazit na Treasure Island."

Znovu si odkašlal, studoval podlahu u jejích nohou. Dlaně tiskl na desku stolu, prsty mírně roztažené.

„Brzy budu v penzi. Quinn to za pár dnů zabalí… starosta jmenuje Dullea. Už se ti to nejspíš doneslo. Budou změny… vždycky jsou. Nebudu pořád poblíž, abych tě ohlídal. Rád bych viděl, aby ses usadila."

Miranda zírala na otisk rtěnky na cigaretě. Žena o dvě řady dál vzlykala do kapesníku.

„Pokud tím ‚usadila' míníš vdala a přestala pracovat, tak je mi líto, Phile. Vážím si tvý starostlivý péče, ale dokážu se o sebe postarat sama."

Do tváří se mu nahrnula krev, uhnul pohledem k obsahu její kabelky. Táž písnička, nový rok. Týž Phil. Poposedla si na tvrdé dřevěné židli.

„Pojďme na to."

Ublížené, smutné, zarudlé, staré oči s velkými váčky. Vytáhl ze zásuvky list papíru a namočil pero.

„Jméno?"

„Je to nutný? S panem velitelem a čestným předsedou Ligy pro slušnost jsem…"

„Jsem nadporučík. Ty svědek. Držme se v úřední rovině."

Vyfoukla přes rameno další kroužek kouře a dívala se, jak pluje nad hlavu uniformy o pár stolů dál.

„Miranda Corbieová."

„Barva vlasů?"

„Kaštanová. Nebo do zrz. Podle henny."

„Odpovídej na otázky. Oči?"

„Hnědé."

Vzhlédl. „Myslel jsem, že… mám to. Oříškové."

Odklepla popel do levného kovového popelníku. „Mně připadají hnědé."

„Výška?"

„168 centimetrů. Bez podpatků."

„Váha?"

„65 kg, nahá."

„Věk?"

„Stejný jako loni, jen o rok víc. Třiatřicet."

„Bydliště?"

„Mason Street 640, byt číslo 405. Bez telefonu."

Zalovil v hromadě papírů na stole a vytáhl vizitku, která už něco pamatovala. „Monadnock Building? S pinkertonama?"

„Záchod na stejným patře. Občas mi něco přihrajou výměnou za lístky na Sally Randovou."

„Tím líp pro tebe. Máš svou kancelář a odstěhovala ses od Burnetta."

Znovu pokrčila rameny. „Nestála za nic. A Burnett taky ne."

Soustředil se na psaní. „Číslo do kanceláře je EXbrook…"

„… 3333. Klientům se dobře pamatuje. Měla jsem kliku."

Znovu na ní spočinul pohledem. Jako dítě na lízátkách za výlohou cukrárny.

„Tvý číslo nemůžou zapomenout, Miri… přinejmenším jejich manželé ne."

Típla cigaretu na stejném místě jako předchozí a nedopalek upustila do popelníku.

„Jak jsem řekla, mám kliku. No tak, Phile, nech mě jít domů. Bude peklo se tam probojovat – dneska se čeká stotisícovej dav."

Opřel se a poškrábal se vzadu na krku. „Tak co se stalo?"

„Byla jsem na cestě domů. Musela jsem identifikovat podvodníka, co je shodou okolností taky bigamista."

Zamračil se. „Riordana?"

„Naneštěstí jo. Chtěl mi oblizovat ksicht jako pes. Vzala jsem to zkratkou přes Čínskou čtvrť, ale zapomněla jsem na Misku rýže a uvízla na Sacramento Street mezi Grant Avenue a Waverly Place. Kolem pátý, do zahájení pouliční veselice chyběla ještě hodina, ale i tak bylo sakra těžký se kamkoli dostat. Viděla jsem toho kluka padnout jako šraňky. Myslela jsem, že je ožralej, otočila jsem ho, uviděla jeho zranění, začala ječet, že chci doktora, a probojovalo se ke mně rameno spravedlnosti s pendrekem. To je všechno."

„Eddie Takahaši. Určitě ho neznáš?"

Zavrtěla hlavou. „Nikdy předtím jsem ho neviděla. Má záznam?"

Zaváhal. „Tak trochu. Dělal poslíčka Charliemu Filipínovi, tady a v South City. Rodina žila na kraji Čínský čtvrti – až do sedmatřicátýho."

Miranda znovu sáhla po cigaretovém pouzdru, otevřela je, zaškaredila se a zacvakla je.

„Nemáš u sebe jednu?"

Zašátral v kapse kabátu, vytáhl pomačkanou krabičku oldgoldek a oprýskaný zapalovač. Připálil si a ruka se mu třásla, když odtahoval cigaretu od úst a podával jí ji. Potáhla a opřela se.

„Nanking v tomhle městě hodně změnil, Phile. Najednou každej Japončík bajonetem probodává nemluvňata."

Prohrábl si krátké prošedivělé vlasy, na hlavě se mu začal perlit pot. Mluvil tiše.

„A to je ten problém. Právě proto chci, abys šla domů a zapomněla na toho kluka. Připiš ho na vrub Nankingu."

Miranda se upřeně dívala na hodiny nad jeho hlavou, minutová ručička zametala čas. Nemělo smysl snažit se jej uklidit. V Hall of Justice určitě ne. Ne s Philem.

„Chceš říct, že jen proto, že ho zabili při Misce rýže, tak se na to z vejšky vysereme? Prostě to jen připíšeme na účet Nankingu?"

Našel v kapse žlutý kapesník a otřel si jím čelo.

„Pozor na jazyk. Mluvíš jako námořník, ne jako profesorova dcera."

„Sakra, mýho tátu z toho vynech."

Místností zavířilo staccato hlasů, ostré, úderné. Miranda ztěžka dýchala, zapomenutá cigareta jí žhnula mezi prsty.

„Nehodláte to vůbec vyšetřovat, že jo? Pár zdvořilejch návštěv u Charlieho Filipína, kterej bude mít alibi, potom se na všechno zapomene a případ se založí do šuplíku jen proto, že ten japonskej kluk měl smůlu a připletl se do Čínský čtvrti v den, kdy Číňani vybírají peníze na válku s Vycházejícím sluncem. Sakra šťastnej novej rok, Phile. *Gon-hay fat-choy* i tobě."

Oči mu zasvítily, vstal, s hlasitým bouchnutím přirazil židli ke stolu.

„Šetři si to pro Sally a nádivy, zlato, ale mě těch melodramat ušetři. Veletrh začne za pár měsíců a ty vypadneš. Jako vždycky. Vždycky tu budou chlapi, co tě budou chtít, a jejich tlustý paničky, co ti za to rády zaplatí. Vážně ti platí?"

Minutová ručička tikla. Kdosi zakašlal. Znovu začaly cvakat psací stroje a místností s osmi kójemi se rozlehly znuděné otázky a řezavé odpovědi.

Miranda klidně típla nedokouřenou cigaretu o desku stolu, Phil klesl zpátky na židli a v bledém obličeji se mu zřetelně rýsovala síť popraskaných žilek a lesknoucí se červený nos.

Začala sbírat své věci. Pečlivě, bez spěchu, naposled. Pozoroval ji a zapálil si. Nasazovala si klobouk, když chraplavě promluvil.

„Nedělej to. Nevaruju tě, prostě ti to říkám. Budeme mít novýho šéfa a o problémy teď nikdo nestojí."

Nasadila medově sladký tón, přesně jak ji to Dianne naučila.

„Nejsem ani v nejmenším problém, cukrouši."

Upravila si klobouk, pomalu, jako by byla v klubu Moderne a v práci,

obešla stůl. Stoupla si před něj, překlonila se a postarala se, aby se jí musel dívat do výstřihu. Zlehka mu položila dlaň nahoru na stehno a maličko přitlačila. Spadla mu čelist, ve tváři se mu zrcadlilo zděšení a zoufalství.

„Jsi hodnej katolickej kluk, Phile. A to i v šedesáti. Prokaž nám oběma laskavost a jdi se vyzpovídat. Nechceš bejt můj strejček a oba to víme."

Nechala ho tam sedět s obličejem v dlaních, než došla na Kearny Street, přerývaně dýchala a třásla se.

Té noci se jí zdálo o Španělsku a Johnnym.

Pole zezlátla zrajícím obilím a proti bezmračnému nebi se jako tečky černala ptačí křídla. Kráčeli po červenavých prašných cestách, míjeli domky ze starobylého kamene o jedné místnosti, ze sklepů voněly hrozny a z lisů olivy. Nadešel okamžik, záblesk pravdy, když se k němu otočila, podívala se mu do očí, jeho duše odpověděla a všechno zmizelo. Zůstala slepá a hluchá. Vnímala jen štěstí, cítila se naplněná, plná, celá, sama sebou a ještě víc než sama sebou.

A potom vítr od pobřeží přivál pach benzinu a síry. Obzor zrudl, však byl večer, a hukot zesílil, ne bzučení včel, ne cvrlikání cikád. Snažila se ho zadržet, pevně ho tiskla, bránil se, pral se s ní, byl silnější, ubližoval jí, dokud ho nepustila. Křičela a křičela a křičela.

Miranda se probudila, roztřesená a zpocená. Byly tři ráno.

Odkopla pokrývku, shodila nohy z úzké postele a cestou k oknu sáhla po skoro prázdné krabičce chesterfieldek, která ležela na nočním stolku. Otevřela okno dokořán a vdechovala mlhu, která se valila dolů na Market Sreet a dál na jih k molu, obalovala pouliční lampy jako šedý zákal a jako mokrá vlněná deka tlumila dopravní hluk.

1937. Ve tři ráno je to vždycky rok 1937.

Dívala se na pár ve večerních šatech, jak kráčí po Mason Street směrem k Union Square a velkým hotelům. Dívala se, jak muž objímá ženu kolem ramen a ona se k němu tiskne. Jejich kroky rytmicky bubnovaly o mokrý chodník. Zapálila si cigaretu a dívala se za nimi, dokud jí nezmizeli.

Kouřila, přemítala o Eddiem Takahašim a otřásla se. Bude na to sama, ale na to si už Miranda dávno zvykla.

Dva

Španělsko ji naučilo, co válka dokáže udělat živým, mrtvým i těm mezi. Ale Nanking… starý svět neskončil, středověk pokračoval dál. Mučení nevyšlo z módy, ještě ne.

Reportéři posílali reportáže, samozřejmě, jedno, jestli je někdo poslouchal nebo ne. Potom Japonci bombardovali *Panay*, americký dělový člun, americké uprchlíky. A najednou se Joeové a Jane probrali. To už orientálci nezabíjeli jen orientálce. Příběh Nankingu prosákl za hranice Číny, Dlouhá řeka zrudla a přestala být zlatavá.

Čínská čtvrť se otřásala vzlyky, všechna lepenkou zakrytá okna, všechny neonové poutače CHOP SUEY. Tři sta tisíc mrtvých, Nanking se změnil ve hřbitov. Hořekování pro Matku Čínu. Potom se ze vzlyků staly proslovy a ze slz válečná pomoc. Bojkoty, které začaly s okupací Mandžuska, nabraly na síle. Žádné japonské zboží, žádné obchodování, žádná spolupráce. Nakrmme Čínu, žadonili, pomozte nám nakrmit hladovějící oběti Nipponu.

Misky rýže otevíraly peněženky těch, co měli peníze, i těch, co je neměli, těch, kteří poznali utrpení: liberálů, komunistů, socialistů, odborářů, židů. Kohokoli, kdo pochopil, že tohle není jen „evropská válka“, ať už si Lindbergh sakra říká, co chce.

Miranda vždycky věděla své, věděla, co se blíží. Třetí hodina ranní na celým všivým světě.

Pozorovala východ slunce, polykala teplé koláče a slaninu v nonstopu poblíž hotelu St. Francis. Když dorazila do kanceláře, čekala ji tam obálka od bigamistovy ženy, hubené, útlé dámy ze staré rodiny a s ještě

starší morálkou, která sice nevěřila detektivům, soukromým ani jiným, ale přesto dokázala jít s dobou natolik, aby zaplatila fungl novými šeky. Miranda je prolistovala a dvakrát přepočítala. Vstupní vklad pro Čínskou čtvrť a Eddieho Takahašiho.

Japonská část čínského města se nachází na jihovýchodním konci Grant Avenue, patnáct minut chůze. Většina obchodů a náleven sake zmizela, uschly v rudém větru sedmatřicátého, pokud už neskončily kvůli bojkotu o šest let dřív. Hrstka se ještě držela při hotelu Jamamoto, největšího podniku, který zbyl. Pro další se našlo živobytí v Malé Ósace ve Western Addition. Takahašiovi kdysi, před dávnými a dávnými lety, žili v Čínské čtvrti a dost dobře ani nemohli jinde.

Číňané? Šli do čínské čtvrti. Filipínci? Mířili do Čínské čtvrti. Japonci? Inu, pane, asi taky, kurva, dyť mezi nima žádnej rozdíl není. Čínská čtvrť, všichni zamíchaní dohromady, lidské chop suey, jídlo made in America.

Na osamělém sake baru na rohu se rozsvítil zelený neon. Došla ke vchodu, zadívala se na japonský lampion, potrhaný a vyšisovaný visel nad vstupními dveřmi. Byly samý prach a saze. Zatlačila na ně a zatoužila po rukavicích.

Dlouhý úzký prostor vyplňovala tma, zaplnila každý kousek, který neobsadil bar. Drahé hnědé dřevo z lepších časů, na němž Lillie Langtryová flirtovala a koketně ukazovala kotníky, když tančila na hladkém a naleštěném baru. Čas ho rozryl jizvami, zesmutněl a osaměl, až na starce na konci. Hrbil se na stoličce, obklopený slabou červenou září, která vycházela odkudsi zpoza něho.

Miranda po hmatu našla cestu mezi barem a malými stolky, které se hromadily kolem, bříšky prstů přejížděla po prohlubních a vrypech v mahagonové desce. Pozoroval ji, jeho hlas rozpraskal ticho.

„Man-žel?“

Zadními dveřmi vešla žena. Uvízla někde mezi čtyřicítkou a šedesátkou, zavinutá do sepraného kimona. Červené světlo jí ozářilo temeno a tmou probleskly stříbrné vlasy. Výstřih vzadu, kimono těsně přitažené k tělu.

Hypnotizovala pohledem Mirandu a potom obrátila pozornost ke starci na stoličce. Opřel se o barpult a sáhl po odřené berli, z americké

občanské války. Pravá noha mu od kolene dolů scházela. Vzepřel se, zabrblal a odkulhal do rudočerné tmy.

„Co chcete?“

„Informace o rodině Takahaši. Bydlívali tady.“

Sotva patrné zajíknutí. Pohledem sjela Mirandu od hlavy k patě.

„Proč se na ně ptáte?“

„Jsem soukromý detektiv. Eddieho Takahašiho někdo včera odpoledne v Čínský čtvrti zavraždil.“

Oči se jí rozšířily samým úsilím, jak se snažila přijít na to, co by se z toho dalo vytěžit. Miranda teatrálně odloupla z ruličky několik dolarových bankovek. Žena si přitáhla kimono ještě víc k tělu, ruce starší než obličej.

„Bydleli tady. Přes ulici. Odstěhovali se asi před dvěma lety.“

Miranda položila dolarovku na pult. „Jak početná rodina a kde jsou teď?“

Žena nespouštěla oči z kousku papíru v Mirandiných prstech. „Otec, matka, syn a dcera. Žádné další děti. Pan Takahaši byl zákazník.“

Miranda se nevyptávala čí a o co měl zájem. „Víte, kde bych je našla?“

Uvolnila stisk, nechala bankovku sklouznout níž, až dolarovka visela jen kousíček nad pultem. Mohla tu informaci získat za trochu flirtování s některým z policajtů nebo s někým z koronerova úřadu, ale to by bylo dražší. Zvlášť po včerejšku.

Žena se jí krátce podívala do očí, než se znovu soustředila na bankovku. Otočila se, záda vzpřímená, s elegantní šíjí nad záhyby hedvábí, zamířila k červenému světlu a zmizela za dveřmi.

Miranda zalovila v kabelce a nahmatala zprohýbanou chesterfieldku. Rovnala ji mezi prsty a čekala. Z téhle ženy žádný policajt výpověď nedostane, i kdyby se nakrásně někdo z nich obtěžoval ji vyslechnout. Žádný případ vraždy, žádný Eddie Takahaši. Stal se z něho projekt ve vztazích s veřejností.

Čínský chlapeček s prázdnou miskou zíral z novin, plakátů a pouličních poutačů, aby připomínal manželkám bankéřů charitativní večer Misky rýže a také to, že si nesmějí zapomenout koupit stuhu Dobročinné ligy, a jejich komorným, aby hodily do kasičky na válečnou pomoc čtvrťák. Miska rýže, jaká událost se z ní letos stala ve vyšších kruzích.

Prachová pánev v osmatřicátém, charitativní akce pro farmáře postižené suchem a horníky z Kentucky, prostě něco příšerného!

Nejdřív policejní delegace zamíří do Šesti firem, údajně vládnoucího orgánu Čínské čtvrti, a další k vládcům japonských podniků. Phil před pracháči z vedení charity s kloboukem a ujišťováním v ruce, před muži z výboru Misky rýže, který má oficiální jméno delší než bankovní účty oněch pánů, co jich je v něm jako psů. Charita představuje značnou investici. A nikdo kvůli ní nechce přijít o peníze.

Opřela se o stoličku, kterou stařec před chvílí uvolnil, odklepávala nezapálenou cigaretu a bojovala s pokušením si zapálit. Všichni budou žmoulat v rukou klobouky a mluvit o tom, jak je to strašné. Charlie Filipíno bude dotazován a vytasí se s neprůstřelným a poněkud vousatým alibi, které bude samá díra a poteče z něj červená voda. Ale ne krev Eddieho Takahašiho. Z jeho vraždy nikdy nikdo nebude obviněn.

Žena se vrátila dřív, než si Miranda vložila cigaretu do úst. Přinesla utržený kousek balicího papíru, na kterém drobným a úhledným rukopisem stálo: Wilmot St. 8. Miranda nechala na pult dopadnout další dolarovku a zapálila si chesterfieldku. Žena ji pozorovala, ale po penězích nesáhla.

„Díky."

Jako by nic neřekla. Obrátila se k východu, její prsty opět klouzaly po zjizveném povrchu baru. Střelila pohledem přes rameno. Žena i bankovky byly pryč.

Mraky uhasily slunce, včerejší teplo se spotřebovalo. Mlha byla na vzestupu, bílé prsty svíraly svět v mileneckém objetí. Vystoupala o pár bloků zpátky k Sacramento Street a na Grant Avenue, kde o den dřív uvízla v lidské zácpě a snažila se dostat domů.

Pach dělbuchů zůstával, jeho pronikavá vůně se mísila s vůněmi z jídelen. Štiplavý a nakyslý pach ji dusil, když míjela levné podniky, vmáčknuté mezi noční kluby jako Zakázané město a Síň čínských Nebes.

Na Sacramento Street se nikdo s výjimkou holubů netlačil. Nedopalky, noviny, plivance. A stěží viditelné obrysy namalované křídou, vybledlé a setřené, aby se na ně co nejrychleji zapomnělo.

Podívala se napravo. Poslední sdělení. První čínská baptistická církev, pseudorománský a hrozivý kostel z cihel, který střežil roh Waverly a Sacramento Street. Pod ním se krčily krámky pro místní – čínské bylinkářství, hokynářství, lázně. Eddie vypadl, vyvrávoral nebo ho vyhodili z jednoho z nich.

Přes ulici YMCA, velká a moderní, přitisknutá ke svahu. Ta a kostel propůjčovaly tomuhle konci Sacramento Street nádech úctyhodnosti, nechť radní pociťují spravedlivý hněv, kdykoli padne zmínka o „slumu".

Z okna chrčel gramofon, týž jako včera. Miranda vzhlédla a musela přivřít oči, protože mlha ji oslepovala. Opět Teddy Wilson a Billie Holidayová. Někdo má rád jazz.

A cigarette that bears a lipstick traces…

Sakra práce. Ne tuhle písničku, ne 1936. Miranda rychle došla k hokynářství. Bedny s unavenou zeleninou a ovocem vyskládané na chodníku. Rýpla do bok choy, snažila se nevnímat hudbu. Ze dveří vyšel muž středního věku v pracovním plášti, usmál se na ni, zametl chodník, a křídové obrysy o pár kroků dál zakryl prach a popel.

Eddie. Mysli na Eddieho Takahašiho.

Vešla dovnitř, doufala, že krámek pohltí slova, ale pronásledovala ji dál, až ji zahnala k chryzantémovému čaji. Sakra práce, ne New York, ne Johnny, ne teď. Teď ne.

Hokynář se na ni zvědavě zadíval. Hudba hrála stále hlasitěji, naplnila celou ulici.

Přerývaně dýchala, ovládla ji panika. Přestala vnímat. Vyběhla z krámku, utíkala před tou písničkou. Jen nemyslet, jen nevzpomínat. Bez toho, aniž by to měla v úmyslu, skončila v bylinkářství o vchod dál. Zklidnila se, začala normálně dýchat. Rozhlédla se kolem sebe.

Stál tam muž, stařec. Rozzlobený. Tyčil se nad jiným starcem, nejspíš bylinkářem.

You came, you saw, you conquered me…

Rozzlobený se na ni podíval první. Jeho pěst, příliš blízko bylinkářova krku, povolila sevření a nakonec svěsil ruku podél těla. Cosi čínsky zahuhlal. Vyhrnul se ven kolem Mirandy a cestou jí strčil do ramene.

These foolish things remind me of you…

Bylinkář zíral skrze ni, oči hrůzou rozšířené, stále vyděšený. Vyrazila ze dveří za tím prvním. Odhodlaně šlapal do kopce, hněv mu poháněl nohy, paže pokrčené, ruce opět zaťaté v pěst. Zabočil na Waverly Street, příliš rozhněvaný, než aby si jí všiml.

Miranda přešla ulici a předstírala, že si prohlíží fasádu kostela, špičkami prstů přejížděla po hrubých okrajích cihel. Žádná hudba. Písnička konečně umlkla.

Opřela se zády o zeď a zapálila si chesterfieldku. Sledovala starce, jak pochoduje po Waverly, míjí holičství, herny, kluby a nevěstince. Kostely vždycky obklíčí bordely. Pokušení a kajícnost, příčina a následek. Věčný koloběh.

Tabákový kouř jí pronikl do plic a pomohl jí zklidnit se. Stánky z pouličních oslav ztichly, zavřené čekaly na jasnovidce a čínské kaligrafy, aby ještě jednou otevřely. Přešel na Clay Street. Zaváhala, ale potom se za ním vydala, vedená předtuchou.

Ostře doprava na Washington Street. Miranda musela přidat do kroku, aby jí neutekl. Příliš mnoho krámků, které se propojovaly, příliš mnoho pláství. Čínská čtvrť vyrostla z opia, kvůli opiu a pro opium. Každý krámek, sklad, bar, jídelna a noclehárna měly sklep, zapomenuté podkroví a spoustu temných koutů, do kterých oko policajta nikdy nenahlédlo.

Vešel do Samovy restaurace, jedné z nejužších v Čínské čtvrti. Dvě podlaží, obě malá, každý sledoval každého. Klidně už mohl být o půl bloku dál, pokud se vydal spojujícími chodbičkami, které Číňané střeží líp než zlato. Odhodila cigaretu a zašlápla nedopalek na chodníku.

Zamířila k pekařství přes ulici, loktem si prorazila cestu mezi mužem s kufrem a mladíkem v kalhotách s vysokým pasem, který se snažil upoutat její pozornost. Patnáct centů cinklo o pult a uspěchaná číšnice před ní postavila šálek čaje. Miranda setřela rozlitou tekutinu ubrouskem.

Čajové lístky jí nic prozradit nemohly. Nevěděla, proč sedí u umakartového baru, jí sezamový koláček a hledá, kdo a proč zabil Eddieho Takahašiho. Další sezamový koláček a objevil se stařec s plátěným pytlem s jídlem. Přistrčila patnáct centů dívce za pultem, odstrčila mladíkovu ruku ze svého kolena a pospíšila si pryč.

Šel klidněji. Z Washington Street zabočil doleva do Wentworth Alley. Miranda ji cítila půl bloku napřed.

Chodník pokrývaly rybí šupiny. V přeplněných pouličních stáncích na chodníku visely uzené ryby, stářím zkroucené stařeny se handrkovaly o jejich cenu a poživatelnost. Na Wentworth Alley už mnoho prodavačů ryb nezůstalo, ale pro místní to stále byla Salty Fish Alley.

Obešla nejhorší hromádky rybích vnitřností a pozorovala staříka, který se nakláněl do vyvrácených dveří obytného domu. Vynořil se z nich mladík. Hezký obličej. Nažehlené oblečení, napomádované vlasy. Vypadal jako trumpetista Tommyho Dorseye. Stařec cosi čínsky vyštěkl, smekl klobouk a protlačil se dovnitř.

Stáhla se na protější chodník, vylovila z kabelky notýsek a další cigaretu, poznamenala si adresu: Wentworth Alley 36. Do hajzlu s čajovýma lístkama.

Cihlovou zeď za ní zaplnily ručně psané plakátky, některé psané čínsky, další anglicky, nechyběla spousta plakátů s čínským chlapcem s prázdnou miskou na rýži vedle sloganů BOJKOTUJTE JAPONSKO. Pozorovala ruch na tržišti a kouřila chesterfieldku. Drželi se svého motta a byli spokojení, ale jen patnáct minut, víc ne.

Z domu, kde se prováděla akupunktura, přesně naproti číslu 36, vyšel muž středního věku. Zastavil se, založil ruce za zády a sledoval cvrkot. Jejich pohledy se setkaly. Miranda otevřela pouzdro a nabídla mu cigaretu.

Usmál se, překvapený. Scházely mu dva přední zuby. Zapálil si chesterfieldku sirkou, potáhl a znovu se usmál.

Ukázala na protější vchod.

„Hezkej kluk."

Zavrtěl hlavou a zamračil se. Zopakovala svou poznámku a gestem zdůraznila obsah. Mumlal si pro sebe, tápal a hledal smysl jejích slov.

Znovu zagestikulovala. „Jméno?"

Poplácal ji po paži a vrátil se do domu. Vzápětí vyšel ven se znuděně se tvářícím dospívajícím klukem s brýlemi, který si četl v komiksu *Detectiv*. Podíval se na ni a pořád se tvářil unuděně.

„Něco potřebujete, paní?"

„Jo. Jméno rodiny, která bydlí přes ulici. Starý pán a další mladší, hezký."

Akupunkturista klouzal pohledem od Mirandy k chlapci. Kluk monotónním hlasem překládal a skoro nezvedl oči od komiksu. Nemělo smysl zamávat mu před nosem detektivní licencí a připravit ho o iluze.

Muž přikývl, cosi ze sebe vychrlil a usmál se.

„Můj otec říká, že určitě máte na mysli Li Kuan-jina. Jeho syn je Fej-fen, ale říká si Frank Lee. Panu Liovi patří sousední tiskárna." Ukázal na omšelé průčelí z červených cihel vedle vchodu do Wentworth Alley 36.

„Frank tam pracuje?"

Kluk to přeložil otci, jehož tvář vzápětí potemněla. Potáhl z cigarety, rozkašlal se a zavrtěl hlavou.

„Otec říká, že Frank není hodný. Pracuje v nočním klubu, utrácí moc peněz. Dělá hanbu svému otci."

Miranda si to poznamenala. „Ještě nějací členové rodiny? Matka?"

Kluk se opět jal překládat a Miranda ho chytila za rukáv. „Zeptej se, jestli ta rodina zná Eddieho Takahašiho."

Japonské jméno se v rybářské uličce zaznělo nepřátelsky a cize. Muž se na ni podíval a odpověděl o poznání pomaleji. Uhnul pohledem, napravo, ke stěně polepené plakáty. Chlapec jí tlumočil odpověď tónem, z něhož zaznívalo, že rozhovor je u konce.

„Manželka pana Li Kuan-jina zemřela před několika lety. Fej-fena viděli s mnoha děvčaty. Lidé říkají, že s jednou se chce oženit."

Kluk se na ni podíval, zvědavost se mísila s pocitem vlastní důležitosti. „Táta říká, že jméno Eddie Takahaši nezná. Je japonské."

„Díky." Zalovila v kabelce a vytáhla peněženku s drobnými. „Tady máš čtvrťák. Běž a kup si další komiks."

Přijal peníz jako samozřejmost, cosi řekl otci a vrátil se do obchodu. Starší muž se na ni zvědavě podíval. Nijak přátelsky.

Dala mu další dvě chesterfieldky, vzal si je, ale váhavě. Do očí se jí nepodíval. Uklonil se a zmizel v temném vchodu ve strohém průčelí. Zvedla zrak k prvnímu patru Wentworth Alley 36. Žádné prádlo, žádné květníky. Žádná hudba. Žádné odpovědi v Salty Fish Alley.

Tři

Miranda pokrčila rameny, podpatkem rozdrtila nedopalek cigarety. Zpátky na Sacramento Street a začít znova. Zabočila na Grant Avenue a málem vrazila do jednoho z okrskářů z centra.

„Ale, ale. Miranda Corbieová."

Zarudlý obličej na krátkém, sporém krku. Doyle jí vždycky připomínal bordelovou lucernu. Pokusila se mu vyhnout. Napřáhl masitou paži, o kterou se zarazila ramenem.

„Slyšel jsem, žes byla včera u nás. Jako svědek."

„Tak to máš uši v pořádku. Pusť mě."

Naklonil se k ní, páchlo mu z úst a táhlo z něj vyčpělé pivo.

„Slyšel jsem toho celkem dost. Slyšel jsem, žes Phila pěkně zkrouhla. Nadporučík se tě jen snaží chránit. Je to od něj hezký. Až moc."

Pokrčila rameny. Jeho tlapa zůstala, kde byla. Sundala ji z ramene druhou rukou.

„Může přestat bejt svatej, kdykoli se mu zamane. Nepotřebuju žádný zasraný andělíčky strážníčky, Doyle – jeho, tebe ani nikoho jinýho."

Miranda se chystala kolem něj protáhnout, ale chytil ji za paži. „Měla by sis dávat pozor na jazyk, i kdyby jen kvůli svýmu otci. Mluvíš jako zálesák."

„Sundej ze mě tu ruku, sakra."

Ušla dva kroky po Grant Avenue, když uslyšela jeho hlas, tišší a opatrnější.

„Ta Takahašiho lapálie."

Miranda se otočila, ostražitost v očích. „Co je s ní?"

Promnul si špičku nosu. „Zapomeň na to. Je to rozkaz, Mirando, a nejen od Phila."

Zaklesli se pohledy. Doyle, šest dětí a vždycky nějaké další na cestě. A čínská holka v Mezinárodní čtvrti každý páteční večer.

„Splnils svou povinnost, Doyle. Utíkej za mámou a vyřiď, že Miranda už bude odteď hodná holka. Upaluj, Doyle. Ztrať se."

Počkala, dokud nepřešel Washington Street, sledovala jeho tučná záda, která napínala tmavý vlněný kabát. Odkráčela opačným směrem, rychle. Uvítala čínskou hudbu a Bennyho Goodmana, které vyřvávaly z různých vchodů. Bary a jídelny se začínaly plnit, chystaly se na závěr oslav.

V žaludku jí zaškrundalo, vešla do Fong Fongu, nejlepšího sodabaru v Čínské čtvrti. Miranda se usadila k baru, vedle dvojice dospívajících děvčat, která flirtovala s barmanem, starostlivě kontrolovala svou vizáž v zrcadle za jeho zády a bubnovala prsty o sklenice s mléčným koktejlem.

Rozhlédla se a všimla si mladíků, co postávali u jukeboxu. Levné, výstřední oblečení. Přesvědčení o vlastní důležitosti. Kterýkoli z nich by mohl být Eddie Takahaši. Pozorovala je a objednala si chop suey sundae.

Jeden z těch rádoby ostrých hochů nakrmil jukebox a Martha Tiltonová spustila „And the Angels Sings". Dívky vedle ní si přestaly všímat barmana a pohledem zjišťovaly, kdože jsou ti zlí hoši. To se zlým hochům líbí.

Potom dorazilo sundae, Miranda zabořila lžičku do zmrzliny s ovocnou krustou a pustila se do sezamových koláčků. Tak Phil ji chtěl chránit. Tak jako všichni.

Její hodinky ukazovaly přesně jedenáct. Dojedla sundae, vyslechla si „If I Didn't Care" od Ink Spots a „Over the Rainbow", co zatrylkovala Judy Garlandová – dvakrát. Barman se opíral lokty o pult, mračil se na děvčata, Číňanku a bělošku, a vrhal vražedné pohledy na floutky u jukeboxu.

Dopila kávu, zaplatila a koupila si krabičku cigaret. Došla k jukeboxu, hodila do něj niklák. Mladíci na ni zírali. Drzé pohledy, žádostivost mládí. Děvčata našpulila ústa a prohnula se v zádech, aby zdůraznila ňadra.

Skoro samé novější písničky. Zmáčkla Millerovu „Moonlite Serenade".

Vůdce té tlupy založil ruce na prsou a naklonil se přes wurlitzer. Starší než zbývající dva, nejspíš jedenadvacet nebo dvaadvacet. Na tváři měl

jizvu, kterou vystavoval na odiv jako vyznamenání, a sčesával si vlasy dozadu tak, aby ji nezakrývaly, a všichni ji mohli obdivovat. Vypadal na Filipínce.

„Chceš si trsnout?“

„Ne, díky. Jsem jen trochu smutná. Proto tahle písnička, pro jednoho starýho kámoše.“

Naklonil se ještě víc a natáhl svoje dlouhé ruce přes přístroj. „Buchta jako ty a smutná… takový škody. O koho jde? Já ho, “ přejel si prstem přes krk, aby názorně naznačil, co, „kvůli tobě“.

„Je mrtvej.“

Mladík se odlepil od jukeboxu a zaškaredil se. „Musíš prominout, dámo, ale nejspíš je čas jít dál. Jakže se to říká ve filmech? ‚Život jde dál.‘“

Poslední větu pronesl imitovaným barytonem. Jeho kumpáni se zasmáli.

Zavrtěla hlavou. „To jsem si připomněla včera, když zabili toho mladíka… jak se jmenoval?“

Zprava vypískl hubený mladíček: „Eddie Takahaši. Nicky se s ním znal, že jo, Nicky?“ Vypadal na sedmnáct.

Vůdce si přejel prstem po tenkém knírku. Naráz zpozorněl.

„Jo, znal sem ho. Bezva kluk.“ Holkám se rozšířily oči do rozměru záložek Nickových kalhot.

„Hrůza. Doufám, že toho vraha chytnou. Pro příbuzný to musí bejt strašný. Myslím rodinu. Měl nějakou rodinu, ne?“

Hubeňour si znovu vzal slovo, konečně se mohl blýsknout. „Často jsem ho vídal s jeho ségrou. Občas zašli i sem. Byla divná, ne že by nebyla kost. Nikoho si nepustila blíž k tělu.“

Nicky si odfrkl a skočil po návnadě. „Dostal jsem se celkem dost blízko. A zase taková kost to není. Ale Eddiemu fakt na rodině záleželo. Byl to hodnej kluk. Podle nás to byla nešťastná náhoda, nejspíš.“

Miranda se mu podívala do očí. Prohnaný a vypočítavý.

„Strašná tragédie. Předpokládám, že to byla, jaks’ říkal, nešťastná náhoda. Díky, že jste mi to řekli – už si nepřipadám tak sama.“

Odcházela, když za jejími zády zašeptal: „Nikdy nemusíš bejt sama, krásko.“

Zachvěla se a byla ráda, že je k němu otočená zády. Benny Goodman a Martha Tiltonová ji vyprovodili ze dveří.

We meet, and the angels sing…

Miranda si razila cestu houstnoucím davem, který se shlukl kolem dračího tance, proplétala se mezi zevlujícími návštěvníky, kteří nechápavě civěli na prohnuté střechy a hlasitě se podivovali, jak někdo může jíst hůlkami. Dorazila k Dálněvýchodní pekárně a zabočila doleva, opřela se o roh Commercial Street, srdce zápolilo se stoupáním.

Vytáhla krabičku fatimek z Fong Fongu a zapálila si. Zavřela oči. Nebyla si jistá tím, co dělá, nevěděla ani proč. Byla neděle, její volný den. Mohla pozorovat lodě v přístavu, krmit chlebem racky nebo poslouchat rádio a sázet se, kdy dojde k invazi do Anglie. Měla toho tolik na práci.

Znovu potáhla z fatimky, odhodila nedokouřenou cigaretu na chodník a znechuceně ji udusila botou. Slabá a bez chuti, nejspíš starší než ten kluk, který jí je prodal.

Čaj, káva, sezamové koláčky, sundae a konverzace. Kázání od Phila tlumočené Doylem nepočítaje. Chtěla odpovědi, potřebovala je znát. Nebo přinejmenším správné otázky. Dřív, než navštíví Takahašiovy. Truchlící rodiče vyžadují silný žaludek a jí veškerá jedlá soda došla.

Z pekařství voněly měsíční koláčky. Miranda vyndala z kabelky pudřenku, zkontrolovala svou vizáž a nanesla na rty trochu půlnoční červeně.

V Ross Alley je hodně heren, vměstnaných do sklepů pod rozviklanými schodišti. Některé patří Charliemu Filipínovi. Ten usmrkanec ve Fong Fongu znal Eddieho a znal i jeho sestru. Nejspíš ví něco, co by vědět neměl. A vypadal jako Filipínec.

U Portsmouth Street třeskly petardy. Reflexivně sebou trhla. Nic, jen nový rok, rok bílého kovového draka, šťastný rok, pokud člověk není japonský poslíček v Čínské čtvrti.

Znovu zavřela oči. Na okraji Čínské čtvrti měl Filipíno doupě, někde na Kearny Street nebo poblíž. Manila něco. Potěšení všeho druhu. Možná tam Eddie párkrát zašel, hltal gin jako by mu bylo jednadvacet a měl žít věčně.

Někdo zatroubil a mačkal klakson, dokud se nepřidali další, zpropadená sanfranciská symfonie. Otevřela oči a podívala se Commercial Street ke Kearny Street a Zátoce.

Tmavozelený olds, na tu ulici příliš široký, vyjel z Kearny Street a zpomalil. Zaparkoval přes ulici na jednom z mála zbylých volných míst.

Miranda počítala do tří. Nikdo nevystoupil. Tmavá skla oken byla v Čínské čtvrti jako pěst na oko. Vzadu na krku se jí zježily chloupky, vešla do pekařství.

Instinkt, vštěpoval jí, věř svým instinktům. Víc než jednou už jí zachránily život. Instinkt ji teď nabádal, aby se vrátila do bylinkářství. A odtamtud to vzít přes Ross Alley a k Filipínovu hájemství, chytit White Front na Sutter Street a dojet do Wilmot Street 8 v Malé Ósace k rodině Takahašiových. K jejím troskám.

Vyšla z pekárny s měsíčním koláčkem v ruce. Zelený olds byl pryč. Ale pořád měla nepříjemný pocit. Pospíchala do kopce po Sacramento Street, koláček dala Beznohému Norrisovi, co žebral na severním konci Grant Avenue.

Zvonek na dveřích bylinkářství zacinkal, naprosto falešně. Starý pán tam nebyl. Na témže sedátku seděla jeho mladší verze v západním oblečení. Překvapení, potom ostražitost. Zářivý úsměv na uvítanou, stejně cenný jako falešný nefrit v obchůdcích pro turisty na Grant Avenue.

„Dobré odpoledne. Mluvíte anglicky?“ Nepatrně změnila postoj a sotva znatelně zavlnila boky. Nepotřeboval umět anglicky, aby to pochopil.

Úsměv zůstával, očím nic neuniklo. „Ano, umím anglicky. Co pro vás mohu udělat?“

Usadila se do křesla připomínajícího trůn naproti pultu z třešňového dřeva, rozhlédla se. Dlouhá hala končila sešeřelým přítmím. Eddieho Takahašiho nezbili ani nestřelili v blízkosti okna do ulice. Zabili ho v jednom z těch skrytých doupat, tady nebo v některém jiném na Sacramento Street.

„Ráda bych… potřebovala bych… něco, co by mi pomohlo ohlídat si váhu.“

Byl štíhlý, středně vysoký, šlachovitý, mezi pětatřiceti a čtyřiceti, v modrém obleku s černou kravatou ze Sears, pěticentimetrovým sestřihem od holiče z Waverly Street. Ještě lacinější byla jeho voda po holení.

Měla v úmyslu zatlačit na starého pána, zamávat mu před nosem licencí a jednoduše ho zastrašit. U syna se jí to nikdy nemohlo povést. Zmínka o hlídání váhy mu poskytla příležitost, aby si ji pořádně prohlédl, čehož také využil. Pohled očí za skly brýlí klouzal po jejích nohách.

„Nepřipadá mi, že byste potřebovala hubnout, slečno, pokud mohu s dovolením říci. Ale pokud chcete, mohu vám namíchat směs."

Vstal. „Určitě je to všechno?"

Miranda si odkašlala. „Vlastně… vlastně jsem doufala, že byste mohl mít něco proti osamělosti. Víte, jsem sama. A nechci být. Slyšela jsem… slyšela jsem, že vy Číňané máte lék, co… co…"

Odmlčela se, příliš choulostivé vysvětlování. Znovu se posadil a přikývl. Tentokrát byl jeho úsměv upřímný.

„Byla jste někdy… vdaná?"

Sklonila hlavu a šeptala. Vždycky to chtějí slyšet a rádi to slyší šeptem.

„Ne."

Krev se mu nahrnula do tváří, nepátral po tom, proč se na něj usmálo takové štěstí, proč vešla právě do jeho umrněného krámku na Sacramento Street. Nefalšovaná panna, ber, dokud můžeš.

„Myslím, že vím, co jste chtěla říct, slečno. Možná… možná bych vám dokázal pomoct."

Miranda se přinutila na něho usmát. Vypadala o deset dvanáct let mladší, zvlášť v přítmí krámku. Spolkla hořkost, která se jí drala na jazyk, a zeptala se: „Musel byste… musel byste mě vyšetřit?"

Zaskočila ho. Měla počkat, až jí to sám navrhne, až ji odvede do zadní místnosti. A tam jí řekne, ať se svlékne, aby mohl zjistit příčinu jejího trápení a na základě stanovené diagnózy jí předepsat lék výhradně na její neduh.

Hra na doktora, již hrají všiváci v ušmudlaných bílých pláštích a laciných oblecích v pouličních ordinacích. Jsi sama, dámo? Doktor pomůže. Nechceš dítě, dámo? Doktor pomůže. Potřebuješ peníze, aby Bobby

mohl dál študovat, dámo? Doktor vždycky pomůže. Znásilnění je ošklivý slovo, dámo. Sama sis o to řekla.

Tyto ženy se nikdy neobrátí na policii. Prostě odejdou, uchýlí se do nového druhu samoty, utápějí vinu v láhvi režné. Konec konců byla to jejich vina. Řekly si o to.

Znovu si ji zevrubně prohlédl od hlavy k patě, jazykem bezděčně přejížděl po náhle suchých rtech. Střelil pohledem k zadním místnostem.

„Jsem kvalifikovaný doktor čínské medicíny. Vyšetření bude nutné, slečno. Samozřejmě pokud souhlasíte."

Znovu si posunula klobouk, přinutila se promluvit tiše a vyplašeně.

„Ještě nikdy jsem… u žádného ženského doktora nebyla. Kamarádka mi řekla… řekla mi, abych zkusila čínského doktora. Mohl byste… moc bych ocenila…" V předstíraných rozpacích se odmlčela a podívala se na něho zpod krempy klobouku. „Promiňte, ale… neznám vaše jméno."

Nenuceně se uklonil. „Jmenuji se Ming Čchen. Anglickým jménem Mike. Mike Čchen. Doktor Čchen."

Napřáhla k němu ruku, znovu zatoužila po rukavičkách. Nebyla to ruka kolegiátní panny. Spíš skotsko-irské venkovanky dobývající rašelinu.

„Děkuji vám… doktore Čchene. Jste zde jediný doktor?"

Pokradmu znovu sklouzl pohledem k zadním prostorám.

„Ještě můj otec. Ordinaci provozujeme společně. Otec je také doktor. A teď prosím, kdybyste mě následovala…"

Vyvěsil ceduli s nápisem zavřeno a zamkl vstupní dveře, potom ji odvedl na konec haly. Police na stěně byly plné skleněných lahviček, některé byly zaprášené, jiné matné, vyrovnané v bedničkách z tmavého dřeva.

Miranda ukázala na lahvičky.

„To jsou také léky?"

„Ano."

Spíš drogy. Napadlo ji, jestli Mike Čchen prodává kokain a heroin, nebo jestli se pořád drží opia. Na konci haly se nacházela omšelá šedá místnůstka s lehátkem a orezlým umývadlem. V levém rohu visel oranžovo-červený brokátový závěs. Sáhl po krabičce Lucky Strikes, která zůstala na lehátku, zapálil si a gestem pokynul k závěsu.

„Prosím, odložte si. Podám vám nad zástěnou župan."

„Opravdu… opravdu musím? Nemohl… nemohl byste mě vyšetřit tak, jak jsem?"

Zabloudil pohledem k lehátku. „Bude to tak lepší…"

„Ale… ale doktore Čchene, slyšela jsem… říká se, že tady poblíž došlo včera k vraždě a… víte, mám trochu strach."

Nervózní zachichotání. Uhladila si sukni na bocích. Potáhl z cigarety, shovívavě se na ni usmál. Zapomněl se zeptat, jak se jmenuje. Až příliš ho zaměstnávalo slintání.

Zvedla paže nad hlavu, sundala si klobouk, odložila ho na nepolstrovanou židli. Na područkách zůstaly vypálené jizvy po cigaretách. Vytlačená místa vypadala jako od provazů. Najednou si vzpomněla na popáleniny v obličeji Eddieho Takahašiho.

Miranda si právě svlékala těsné tvídové sáčko, když vycítila, že stojí těsně za ní. Položil jí dlaň pravé ruky na bok.

„Musíte se uvolnit. Léčba je mnohem úspěšnější, když je pacient uvolněný. Jděte za plentu. Přinesu vám župan. Ano?"

Stál tak blízko, že cítila jeho dech na krku a erekci skrz tvídovou sukni. Sváděla vnitřní boj s touhou ho nakopnout. Ještě že tvíd je silná látka, dobrá nejen do sanfranciské mlhy. Spěšně odešla za závěs.

„Viděl jste… viděl jste to?"

Otevíral bohatě vyřezávanou truhlici na třech nohách nakloněnou k protější stěně.

„Co jestli jsem viděl? O čem to mluvíte?"

„O vraždě. Prý k ní došlo těsně před… včera před slavností Misky rýže."

Sklonila se a předstírala, že si stahuje punčochy, pozorovala ho prošoupaným místem v tenkém brokátu. Vytáhl z truhlice starý hedvábný župan a upřeně se díval na závěs, který je odděloval.

„Tím se netrapte. K žádným dalším vraždám už nedojde. Mám pro vás župan. Dejte vědět, až ho budete potřebovat."

Ohlédla se za sebe. Menší, špinavý lodní kufr, nezamčený. Pomalu ho otevřela, kašláním zakryla zaskřípání. Pár opiových dýmek, staré džu-džu, prázdné láhve od alkoholu. Nahoře krabice s čistými látkovými obvazy,

několik zakrvácených nacpaných, doprostřed. Někdo tu nedávno krvácel. Klidně by se vsadila, že doktor Čchen to nebyl. Zasunula džu-džu do jednoho z těch krvavých obvazů a nacpala si ho do podprsenky.

„Už jsem skoro připravená, doktore. Ale pořád… pořád mě děsí… ta vražda…“

Začínal být netrpělivý, zamáčkl nedopalek o židli.

„Říkám vám… že už žádné další vraždy nebudou. Nemusíte se bát. Prosím, slečno. Mám ještě další pacienty…“

Pokud mluvil pravdu, tak se Eddie Takahaši nestal obětí války tchungů ani nenávisti davu. To nikdy jednou obětí neskončí. Jenomže způsob, jakým ho ztloukli a mučili, ukazoval, že šlo o výchovnou lekci určenou nejen Eddiemu Takahašimu. Mohli to být Japonci – přinejmenším policajti si to myslí.

Závěs odlétl a Mike Čchen stál před ní. Hedvábný župan spadl na podlahu.

„Jste… pořád ještě jste oblečená…“

Hra skončila. Založila ruce za zády a nenamáhala se skrývat opovržení.

„Rozmyslela jsem si to. Už se necítím tak osamělá.“

Ruce zatínal v pěst, brunátný obličej, prsty se natahovaly a zatínaly. Udělal krok směrem k ní. Její pravá ruka s dvaadvacítkou vyletěla dopředu.

„Couvej a sedni si na lehátko.“

Couval, ruce svěšené podél těla, pomalu dosedl na matraci. Přehodila si sáčko přes ramena a narazila si klobouk na hlavu. Nespouštěl z ní oči, hranatý obličej stažený hněvem.

„Tohle není atrapa. Chci pár informací – o Eddiem Takahašim.“

Jeho ústa se sevřela do tenké čáry, pochopil. Napjatý, ruce podél těla, jen se na ni vrhnout. Připravila se na útok. Rozklinkal se zvonek.

Pokynula mu pistolí, aby šel do haly. „Hni se. Budu za tebou.“

Neochotně se zvedl. Miranda mu zaryla hlaveň do zad, pobídla ho k chůzi.

Starý pán seděl za pultem, nahrbený, dlouhé šedivé vousy řídké a neudržované.

Miranda zamumlala: „Něco mi dej a mluv jen anglicky.“

Sklonila zbraň, měla ji stále v pohotovosti. Čchen sáhl po malé, zaprášené lahvičce na polici. Starcův obličej zkřivil strach. Napadlo ji, jestli ví, co se odehrává vzadu.

Syn se neobtěžoval zakrývat výhružku: „Dáma chtěla něco silného na spaní."

Otec začal mluvit, ale potom se podíval na Mirandu a zmlkl. Couvala k východu.

„Děkuji, pane Čchene. Nepochybuji, že od teď už budu spát dobře."

Zavrčel, nasypal zhruba půl unce zelenkavě žlutého prášku do malé papírové obálky. Houbičkou navlhčil lepidlo, cosi na obálku napsal a hodil ji před ni.

„Na účet podniku. A už se sem nemusíte vracet."

Vzala obálku levou rukou. Stála zády ke dveřím, kabelku i pistoli držela v pravé.

„Děkuji, pane Čchene, ale určitě se vrátím. A povím o vás svým přátelům." Jen si měj nahnáno, ty jeden sráči.

Otočila se, vyrazila z krámku, zahnula za roh, pokračovala Waverly Street a Clay Street, kde se teprve podívala na obálku. Vedle čínských znaků stálo připsáno: „Prášek ze smrtelně jedovatých listů bolehlavu. Zalít teplou vodou a pít, dokud nechcípneš."

Čtyři

Pokusila se o úsměv. Její dech se ještě úplně nezklidnil. Zastavila se před zastíněným krejčovstvím na Clay Street a třesoucí se rukou snažila zapálit si jednu z posledních chesterfieldek. Reklamní zapalovač vykřesal jiskru a tím to skončilo. Hodila ho zpátky do kabelky, jala se přehrabovat v jejím obsahu, aby našla sirky.

Objevila nenačatou krabičku z Moderny, zapálila si a pokuřovala pod červenou markýzou. Koutkem úst vyfoukla dým. Pozorovala, jak stoupá a rozplývá se směrem k jedněm ze spojené řady dveří, která lemovala Waverly Street, pluje kolem holičství a nočního klubu Dvojhlavý drak s lesklým chromovým znakem, míjí dočasné stánky, které jí připomněly Gayway na Treasure Islandu.

Čínská čtvrť. Grant Avenue a Washington Street, Síň čínských Nebes, čajovny, nálevny ginu a špitál St. Mary po setmění. Jistý druh domova, pro bezdomovce a vyvrhele. Poslední útočiště.

Běloši zamkli bránu, a potom nakupovali opium, nakupovali holky, nakupovali hedvábí a jídlo a nefrit. Stále se vraceli pro další a další. Číňané krčili rameny. A přiměli je za výlučnost platit. Chceš exotiku, pane, máš ji mít, ale hleď si svýho města, my se postaráme o svoji čtvrť. Tam jste nás přece dali pod zámek, pamatuješ?

Kouř z cigarety plul Clay Street, mířil k lidem, kteří se už v trojstupech tlačili na Grant Avenue. Pozorovala, jak víří, a zamyslela se, jestli nabere podobu tygra nebo lva. Čínská čtvrť byla vždy městem vyvrhelů. Tvořili tam většinu.

Patřila mezi ně.

*

Mlha se přikrádala dolů od noblesních hotelů Mark Hopkins a Fairmont a luxusu na Nob Hill. Zalila současně Stockton Street a Clay Street, převalila se kolem GOLDEN STAR RADIO SIGN, utopila žlutý neon v moři hustých bílých studených vodních par, mířila k přístavu. Zadul mlhový roh, dunivý nízký tón zaplnil i jedno z mála posledních tichých míst Čínské čtvrti. Pravá mlha, ne pouze beztvarý oblak vysrážené vlhkosti, byla událost. Spolu s ní ožívali draci v Čínské čtvrti a přízraky z dob sanfranciské zlaté horečky.

Jedna hodina. Oslavy začnou za hodinu. Nezbyl čas na procházku po Ross Alley, k restauraci Manila a dál do Malého Japonska. Mirandě došly kuřitelné cigarety, měla za sebou únavný den. Navíc ji zakrvácený obvaz v podprsence pěkně svědil.

Po setkání s Čchenem zůstala hořká pachuť. Začíná být příliš stará. Využij, co máš, Mirando, a využij to co nejlíp. Charlieho Burnetta pro práci detektiva. Její případy už jsou teď její, ne zakázky pro Burnetta nebo Dianne Shrinersovou, už není jen ozdoba na klopu a něco výjimečného po skončené show.

V drugstoru u hotelu Republic chesterfieldky vyprodali. Odmítla prodavačem nabídnuté Lucky Strikes, vzala si *Examiner* a *Call-Bulletin*. V lékárně *News* nevedli a Miranda ze zkušenosti věděla, že *Chronicle* nemá smysl ani zkoušet.

Eddie se dostal na předposlední místo poslední strany *Examineru*, v *Call-Bulletinu* poskočil o pár stránek dopředu. Citovali Phila ohledně Eddieho trestního rejstříku, otiskli ujištění Výboru pro oblast zálivu pověřeného Kampaní na podporu čínského civilního obyvatelstva a další výroky od kohosi z Obchodní komory. Závěr byl nasnadě: Eddie byl kriminálník, nikoho ani za mák nezajímá, kdo ho zavraždil, a nikoho to taky zajímat nebude, pokud to nenaruší slavnosti Misky rýže a nezavře peněženky dárců. Uzavřete to, hoši. Připište to na vrub Nankingu.

Zpátky do Monadnocku, ještě pár kroků vzdáleného v mlze. Miranda si užívala křeče v lýtkách, tu prostou a přirozenou bolest. Market Street už se plnila, připravená nechat se naplnit, nedělní večírek v Čínské čtvrti. Veselí, v němž od pondělí přibylo mnohem víc zoufalství, na opačném konci.

Vešla do haly, dívka za pultem s novinami si podpírala pečlivě nakadeřenou, ale už ne tak pečlivě odbarvenou hlavu dlaní, nudila se a kulila oči na hispánského milovníka se širokými rameny, který čekal na výtah.

„Gladdy, máš chesterfieldky?"

Z dřevěného rádia skřehotal Cesar Romero a Gladdys s povzdechem podala Mirandě tři krabičky.

„Sem ti je schovala. Nechápu, proč najednou všichni chtěj zrovna chesterfieldky."

„Ty to nevíš? Dokážou uspokojit."

Gladys si odfrkla. „To si dělaj z lidí srandu? Mě by teda," ukázala palcem k výtahům, kde hispánského milovníka mezitím vystřídal hubený plešoun s deštníkem, „uspokojoval von."

Miranda si neprodleně zapálila. „Máš dnešní *News*?"

Eddie se posunul mezi důležité události. *News* ho zařadily na druhou stranu a měly odvahu poukázat na očividné: byl Japonec a zavraždili ho před slavnostmi Misky rýže. Přeložila noviny a zasunula je do podpaží. Ten článek znamenal, že může očekávat telefonát od Ricka.

„Hele, Miri, ten chlápek… ten hezoun… jel do třetího. Možná že jde za tebou."

Při pohledu na dychtivost v dívčině obličeji se usmála. „Jestli jo, zlato, tak ti ho pošlu zpátky."

Nechala Gladys spropitné, postavila se do fronty. V Monadnocku, který přežil požár, bylo pořád rušno. „Železniční palác", dobré místo, pokud chtěl člověk rychle lístek na neviditelnou cestu z některé z hlavních s Des Moines, Union Pacific nebo East Coast. Dobré místo, kde se ztratit.

Miranda se vmáčkla do prostřední kabiny vedle tlusté ženy v klobouku ozdobeném pery a s mrtvým zvířetem kolem krku. Byla jediná, kdo vystupoval ve třetím patře. Zamířila prostornou halou na konec, kde se nacházela její kancelář. Zlá předtucha se vrátila. Zelený olds na Commercial Street. Vzpomínala, jestli auto nestálo venku, ale byla příliš unavená, než aby si detailně všímala okolí.

Pinkertoni měli vždycky napilno, kanceláře vypiglované jako šmajchl kabinet. Tlumené světlo, rozhodně ne přeplácené nábytkem, moderní

umění, co nebylo moderní, koberec s vlasem vysokým dost na to, aby se jím dal někdo udusit. Jediné, co scházelo, bylo přestříknutí Chanelem č. 5 každé tři minuty.

Nová slečna v recepci. Na pohled nic moc, ale peníze byly vidět. Pořád nabírali nové, protože ty staré se buď vdaly, nebo nabraly zkušenosti. U pinkertonů znamenalo příliš mnoho zkušeností vyhazov.

Nelibost jí tryskala ze všech pórů. „Jak vám mohu pomoci, slečno?"

Miranda si zapálila další chesterfieldku a nevzrušeně se na dívku zadívala. „Jsem Miranda Corbieová. Mám tady svou kancelář."

Recepční se málem ušklíbla, jak jí cukal ret. Miranda vyfoukla kouř přes dívčino pravé rameno a pozorovala, jak se jedna z kadeří uvolnila z účesu.

„Jsem detektiv, miláčku. Nejsem konkurence, nedělám pro Pinkertona – ani pro pinkertony. Allen Jennings má kancelář nejblíž mé. Zajímalo by mě, jestli tu je."

Trucovala jako malé dítě. Zmáčkla několik knoflíků a ověřovala si to, zatímco Miranda se vrátila ke vchodu a cestou pokuřovala.

„Slečno, už můžete dál."

Naposled potáhla. Potom zamáčkla nedopalek v popelníku, který zůstával neviditelný, dokud ho člověk nepotřeboval, prošla úzkými dveřmi do vnitřní haly a pokračovala až k Allenově kanceláři. Jeho špeluňka měla ještě jedny dveře, které ústily do hlavní haly, což mu umožňovalo vidět kohokoli, kdo přicházel za Mirandou.

Allen byl podsaditý chlap, svaly mu už sice začaly měknout, ale pořád zůstávaly nebezpečně tvrdé. Holá hlava se mu blýskala, oči třpytily a bylo mu přes čtyřicet. Rozhodně ne ideální představitel filmového detektiva. Což ona také ne.

„Co máš za problém, Mirando?" Věděl, že se nejedná o zdvořilostní návštěvu.

„Nejsem si jistá. Asi mě někdo sleduje. Možná policajti."

Zavrtěl hlavou, opřel se do židle, až zavrzala, vrhl na ni zcela neprofesionálně poťouchlý pohled.

„Myslel jsem, že stín vždycky dokážeš zjistit, zvlášť když jsou to kabáti."

„Je to jen pocit. Neprošel tu někdo, kdo se ještě nevrátil? Nebo máš ty pitomý dveře celej den zavřený?“

Chvíli se smál, potom si strčil do pusy cucavý bonbon. „Jsem tady deset minut a celou dobu byly zavřený. Takže musíš jít do jámy lvový naslepo. Promiň, holka. To jsou ty absence.“

Miranda se natáhla a sáhla do broušené křišťálové mísy na rohu Allenova stolu pro citronový bonbon.

„Moje absence. Tak zatím.“

„Jo, jo. Zlom vaz, holka.“

Přešla před ním k vnějším dveřím a zastavila se na prahu. Ze všech stran byla slyšet ozvěna kroků, nedalo se zjistit odkud a kam míří. Vzduchem ochlazovaným větráky se nesl šum hlasů těch, kteří odjížděli na dovolenou a za prací, nebo přišli žádat o radu soukromé vyšetřovatele. Jedna velká neznámá a pouze jedna cesta dovnitř.

Odkráčela do haly, její lodičky přispěly příjemným ťukáním ke kakofonii zvuků. Před svou kanceláří se zastavila, přečetla si své jméno na dveřích – MIRANDA CORBIEOVÁ, SOUKROMÝ DETEKTIV – černo-zlatý nápis působil sebevědomě a neohroženě. Zhluboka se nadechla a otevřela si.

Žádný koberec, žádná mahagonová recepce, žádné umění, moderní ani jiné. Staromódní dubový psací stůl od Weinsteina, dvě kartotéky, rádio, tři rozvrzané židle (dvě z nich pohodlné), kalendář, přenosná skříňka, její křeslo, ze kterého úřadovala, a použitý sejf, co si vybrala u Wells Fargo. A ještě hispánský milovník z přízemí a podmračený irský policajt s krátery místo pórů a křivými zuby.

Miranda nakráčela ke stolu, jako by tam nebyli. Cesar Romero vstal. Ten druhý si zarazil párátko mezi zuby a zašklebil se.

„Slečna Corbieová?“

Nejdřív obešla stůl a usadila se na polstrovaný kožený sedák. Sklouzla pohledem k zásuvkám. Někdo je zotvíral a dostatečně nedbale zavřel, aby si toho musela všimnout.

„Co pro vás mohu udělat?“ Noblesní tón lady Esther, co voní po fialkách, rozléhá se v jachtařských klubech a zahajuje noc v opeře.

Ten, co stál, byl hezoun. Vysoký, tak stopětaosmdesát, tenký knírek,

dobře střižený tmavý oblek. Možná až příliš dobře střižený na poctivého policajta. Zuby v úsměvu neukázal. Velké, hnědé a vlídné oči.

„Inspektor Gonzáles. Toto je mladší inspektor Duggan. Chceme si s vámi promluvit."

Elegantně se uvelebil na židli. Duggan upřeně zíral na Mirandu a najednou vyplivl na zem rozžvýkaný kus párátka.

Nedopřála mu takovou radost, aby na sobě dala znát znechucení. „Nebude vadit, když si zapálím?"

Nečekala na odpověď, otevřela horní zásuvku a vyndala z ní téměř prázdnou krabičku. Připálila si těžkým stolním zapalovačem a nabídla Gonzálesovi, který zdvořile odmítl zavrtěním hlavou.

„Tak prosím. Mluvte."

Gonzáles si odkašlal a vytáhl z vnitřní kapsy složený list papíru. Osmatřicítka v podpažním pouzdře se zablýskla.

„Jsem přesvědčen, že jste dnes dopoledne byla v Čínské čtvrti a vyptávala se na smrt Eddieho Takahašiho."

Opřela se a rozhodla se ignorovat zakrvácený obvaz v podprsence, který najednou ztěžkl. Vyfoukla kouř Dugganovým směrem. Stěží se ovládal, chtěla, aby vybuchl, až přijde čas. Pozorně se zadívala do Gonzálesova nevtíravě hezkého obličeje.

„Mohu vidět vaše průkazy, pánové?"

Gonzáles se znovu bodře usmál a zalovil v kapse. Duggan znenadání vyskočil, nahnul se přes stůl, položil obě chlupané tlapy na desku a jeho žilkami prokvetlý nos se octl ani ne třicet centimetrů od jejího.

„‚Mohu vidět vaše průkazy,' povídala." Zatrylkoval jedovatě fistulí. „Hraješ si na něco, co nejsi. Víme, kdo seš a co seš zač. Hrabeš se v tom případu a my tě zhaftnem za maření vyšetřování. A za cokoli jinýho tady najdeme. Nebudeme muset hledat dlouho."

Gonzáles zrudl a stále držel v ruce odznak. Miranda krátce kývla. Vstala, hodně pomalu a upřeně se zadívala na Duggana, jehož obličej stále trčel dopředu, malé oči se mu zle leskly, žluté jako jeho zuby.

„Proč se neposadíte, inspektore? Obávám se, že vám nemohu nabídnout plivátko, ale můžete plivat na svého kolegu. Podle všeho vám jde plivání velice dobře."

Jeho tělo se napjalo, záda se prohnula a zvedl jednu ruku, již nechal ztuhnout ve vzduchu. Gonzáles mluvil tiše.

„Posaď se, Gerry. Zkusme si promluvit se slečnou Corbieovou jako profesionálové a ne jako nějací komiksoví poldové z *Argosy*."

Duggan obrátil svou pozornost ke Gonzálesovi, který teď také stál. Neřekl ani slovo, ale cestou k židli nabral svého parťáka ramenem. Gonzáles to vzal stoicky stejně jako teatrální zamumlání „mexickej ksindle".

„Nuže, kvůli čemu jste přišli, inspektore? Když jsem to naposledy kontrolovala, byla jsem svobodná, bílá a plnoletá. A to obvykle znamená, že člověk může jít do Čínské čtvrti a bavit se tam s kým chce, aniž by se o to policie zajímala."

„V tomto případě se jedná především o zdvořilostní návštěvu, slečno Corbieová."

Povytáhla obočí a sklouzla pohledem k Dugganovi, který čučel z okna.

„Aha. Promiňte prosím, že jsem to hned nepoznala." Típla cigaretu do popelníku z Treasure Islandu. „Pojďme dál. Odrazovali mě od toho, ale neposlechla jsem. Co hodláte udělat? Zavřít mě, jak navrhoval tady rytíř Lancelot?"

Duggan pomalu, jako mechanický klaun v Playlandu, otočil hlavu.

„Už se nebudou brát servítky, holčičko, a na Phila nespolíhej. Asi jsi ho šukala příliš dlouho a začalo se mu to zajídat. Na obhajobu je to málo a úsměv ti už brzo zmizne z tváře. Pošleme tě zpátky do bordelu."

„Duggane…"

„Tenhle napomádovanej šmejd by taky rád nějaký to číslo, zlato. Na tvým místě bych chtěl dvojnásobnou taxu."

Gonzáles zpopelavěl. Klidným krokem došel k Dugganovi, který seděl, nohy rozcapené, a pošklebovaI se mu, s dalším párátkem v ústech. Gonzáles sáhl do kapsy, v hnědých očích se mu nezračilo nic, a vyndal pár rukavic z vepřovice. Rychle a nečekaně jimi přetáhl Duggana přes obličej. Dvakrát.

„Ven. Nebudu si s tebou špinit ruce."

Duggan zůstal na Gonzálese zírat s otevřenou pusou, párátko přilepené na dolním rtu. Jeho vyboulená, opičí ramena a paže se smrskly a svěsily, jako loutce, které přestřihli vodicí provázky. Vstal, nepodíval se

ani na jednoho z nich. Mátožně se opřel o stěnu, když si nasazoval klobouk, těžké kroky se šouraly po dřevěné podlaze ke dveřím, které se za ním tiše a mechanicky zavřely.

Gonzáles se obrátil k Mirandě. „Omlouvám se, slečno Corbieová."

Pokrčila rameny. „Nic, co bych už neslyšela. Je mi líto, že máte za parťáka takového hajzla."

„Jak jste řekla, slečno Corbieová. Svobodná, bílá a plnoletá. Souhlasí."

Vydolovala z krabičky další chesterfieldku. „Říkejte mi Mirando. Oceňuji, že se mnou jednáte na rovinu, a oceňuji i vaše chování a sebeovládání. Co pro vás mohu udělat?"

Potřeboval pár minut, aby se uklidnil, prošel kolem ní k oknu a zadíval se na ruch na Market Street.

„Budu stručný. Nový policejní šéf by velice ocenil co nejmenší publicitu Takahašiho případu. Stejně tak státní návladní Brady. A stejně tak primátoři San Franciska, Oaklandu a Berkeley. A stejně tak řada dalších neméně důležitých lidí."

„Prověřte si to. Nedělám pro *Chronicle*."

Usmál se, okouzlujícně. „Ano, vím. Jenomže se znáte s novináři, spolupracujete s nimi a, promiňte prosím, ale máte sklon přitahovat značnou míru pozornosti."

Znovu pokrčila rameny. „V loňském roce jsem měla pár sledovaných případů, to ano. Nejsem ale ve společenské rubrice každou neděli."

Upřímně se na ni zadíval. „Duggan mluvil pravdu. Přidělili nám Takahašiho případ a bylo nám řečeno, že máme použít cokoli bude nutné. Brady je odhodlaný vytáhnout na vás všechno, co – nebo na kohokoli jiného, kdo by ten případ nenechal spát. Nemůže si dovolit další Athertonovu zprávu."

Miranda vyfoukla pramínek kouře směrem k oknu. „Připadá mi, že ho čistka na policii, a nic jiného to není, tři roky celkem dost zaměstnala. Můj advokát mě dostane ven do půl hodiny a obvinění bude zamítnuto."

„Vím, ale poškodí vás to. I kdybyste nepřišla o licenci, pozornost…"

Naklonila se. „Inspektore, něco vám řeknu. Pracovala jsem jako společnice. Všichni to ví. Městská rada to ví, policejní šéf taky, stejně tak i Brady a dokonce i váš Duggan. Nikdo mě tam nedržel násilím a nene-

chám se omezovat ani teď. Jak už to chodí, mám pár přátel, pár z nich usazených výš než v Hall of Justice, a jsem si oprávněně jistá, že dokud nebudu šňupat, o licenci nepřijdu. A pokud jde o publicitu – jak jsem podle vás přišla ke klientům, které mám?"

Znovu se opřela a zavrtěla hlavou. „Nenechám se zastrašit. To na mě neplatí. Jen se víc zatvrdím."

V jeho obdivném výrazu se nezrcadlila ani stopa fyzické přitažlivosti. Miranda odvrátila pohled, kouřila a dumala nad tím, jestli neřídí zelený olds. Gonzáles se vrátil k židli naproti ní, posadil se a odkašlal si.

„V tomto případě nemohu spoléhat ani na státní, ani na federální orgány. Misky rýže se pořádají v čínských čtvrtích všude v Americe. Naše je největší. V loňském roce přišlo na tři sta tisíc lidí a vybralo se víc peněz než na všech ostatních dohromady."

Miranda típla cigaretu, pomalu drtila nedopalek v Tower of the Sun. „Viděla jsem váš odznak Charitativní ligy vedle policejního, inspektore. Také jsem si jich pár koupila. Tečou mi slzy, když se dívám na úvodníky, syčím, když otevřu *Life* a vidím fotky. Jsem z toho naměkko, vysmrkám se a pošlu dalších padesát centů Červenému kříži. Ale kolik rozkošných dětiček umírá hlady v ulicích Šanghaje – nebo v koncentračních táborech v Německu – nebo přímo tady, uprostřed Kalifornie, jak nespravedlivý, krutý a zlý je kvůli tomu svět, podle mě je sakra hnusnej, nic nezmění na tom, že Eddie Takahaši byl včera zavražděný. A kdo sakra truchlí pro něj?"

Její zaťaté a zarudlé ruce ležely na desce stolu. Sakra práce. Nechtěla se přestat ovládat.

Gonzáles sáhl do kabátu a vytáhl peněženku. Vypadala jako z marocké kůže. Znovu ji napadlo, odkud bere peníze.

„Tady je má vizitka. Zavolejte mi, když na něco narazíte."

Zamračila se. „Myslela jsem, že to policii nezajímá."

„Vyšetřování možná ne, přinejmenším pokud jde o vraždu, ale jsou i další zločiny."

Natáhla se, vzala mu navštívenku z prstů a prohlédla si ji. „Předpokládám, že tato nabídka se vašeho parťáka netýká, že?"

„Týká se pouze a jedině mě, slečno Corbieová."

Podívala se na něj. „Upřímnost za upřímnost. Mám na vás otázku. Bylinkář na Sacramento Street, nedaleko místa, kde Eddieho zastřelili, ten mladší, Mike Čchen. Mluvil jste s ním?“

Gonzáles znovu zalovil v kapse, vytáhl notýsek a otočil pár stránek.

„Pouze zběžně. Má záznam – odseděl si pár let za podomní prodej trávy. Od té doby je čistý.“

„Možná ho jenom nechytli.“

Gonzáles povytáhl obočí, usmála se.

„Mám za sebou dlouhý den, inspektore.“

Elegantně vstal a natáhl k ní ruku. Stiskla ji. Měl teplou a suchou dlaň.

„Děkuji, slečno Corbieová. Mám tušení, že se ještě uvidíme.“

„Děkuji, inspektore. A vyřiďte Philovi, že má štěstí, že vás má.“

Při nasazování klobouku se Gonzáles trochu začervenal.

„Povím mu totéž o vás, pokud to není příliš troufalé.“

Miranda se otočila k oknu. Někde na Market Street naříkal pozoun, ale ten zvuk se utopil v lomozu aut a troubení dřív, než stačila rozpoznat melodii.

„To by bylo. A hodně.“

Přikývl. „V tom případě mi prosím promiňte.“

Zavolala ho, když už byl na odchodu. „Inspektore…“

Otočil se k ní s tázavým výrazem v obličeji a rukou na klice.

„Pokud potřebujete cíga nebo něco od papíru, kupte si to dole u té holčiny ve vstupní hale. Jste pro ni princ z pohádky.“

Zasmál se tomu a odešel, kabát se za ním maličko nadouval.

Pět

Miranda počkala dvě minuty, než zamkla dveře kanceláře. Potom se vrátila k oknu, otevřela je, nadechla se Market Street a vydechla policajty. Před budovou neparkoval žádný zelený olds, jen ke Kearny Street se sunul dav mířící na slavnost Misky rýže.

Proud těl obtékal Lottinu kašnu, prsty přejížděly po zdobném kovovém povrchu, jeden či dva bronz láskyplně poplácali. Ve vzácném návalu sentimentu jí otec jednou vyprávěl, že první doušek vody v životě vypila právě z této kašny. A potom pokračoval citáty ze Shakespeara a dal si další lok brandy. Jeho první nebyl.

Rázně přibouchla okno, čímž přemístila márnici mrtvých much. Klesla do křesla za stolem a vytáhla z podprsenky zkrvavený obvaz. Marihuanové cigarety zůstaly celé, rýpla do nich tužkou, přičichla k nim a zalepila je do obálky. Obvaz spolu s psaníčkem od Mikea Čchena založila.

Sahala po telefonu, když se rozdrnčel. Trhla sebou, nechala ho zazvonit třikrát nebo čtyřikrát. Sáhla po sluchátku a rozhodným, plynulým pohybem si je přiložila k uchu.

„Vezmi ten pitomej telefon, Mirando. Co vyvádíš? Hraješ si na schovku?“

Rick a jeho zpropadená dikce. Pomačkaný plstěný klobouk nosil z čela, modré oči se nevinně dívaly na svět, když slídil po dalším odhalení na titulní stránku. Měla Ricka ráda, měla ho hodně ráda a snažila se mu nemít za zlé, že není Johnny. Jenom tu jeho zpropadenou dikci nenáviděla.

Přidržela sluchátko ramenem a vylovila další chesterfieldku.

„Hrála jsem nebe-peklo-ráj s párečkem policajtů. Co chceš, Ricku?“

Tiché hvízdnutí na druhém konci linky, zatímco sahala po zapalovači a vykřesávala jiskru.

„Tak nebe-peklo-ráj, jo? Určitě jste si nehráli na kata? Nebo spíš na katovku?"

Žoviální přístup obvykle hrál v jeho prospěch. Pochopení oslazovalo sloupky Osamělých srdcí, alespoň pár zoufalcům z New Yorku. Poté co potáhla z chesterfieldky, zopakovala: „Co chceš, Ricku?"

„Vždyť to víš. *News* jsou jediný plátek s koulema v tomhle městě, jediný, co se neporoučely a nenaservírovaly starýmu Heartsovi vlastní hlavu na podnose. Takahašiho případ je dynamit – a já ho chci odpálit."

„Takže co?" Miranda vyfoukla kroužek kouře.

„Nedělej blbou. Znám tě. Nesnášíš, když tě někdo nacpe ke zdi. Policajti a jejich šéfové, šéfové těch šéfů, všichni ti doporučovali, aby ses jim nepletla do řemesla a chovala se jako dáma. Klidně se vsadím, že ne, nebereš to jako řešení. Na něco jsi kápla a já chci vědět na co."

Típla cigaretu, napůl vykouřenou, do omšelého popelníku Tower of the Sun. „Pověz mi, proč bych ti sakra měla pomáhat, když si něco umaneš."

Jeho hlas zvážněl. „Hele, Mirando, ty případy z veletrhu, na kterejch jsme spolu… nemluvě o tom, co jsem pro tebe udělal ohledně Burnettovy vraždy – a kdykoli jindy…"

„Sandersi, dostals zaplaceno. A takys povýšil, pokud se pamatuju. Ušetři mě těch irskejch žalozpěvů a odpověz na otázku."

Ze sluchátka k ní doléhal chaotický ruch redakce, hlasy lidí a *ra-ta-ta--ta ra-ta-ta-ta* psacích strojů, které připomínalo kadenci kulometů.

„Doufám, že to považuješ za přátelskou výpomoc, protože jsme spolu něco prožili, Mirando. Možná jsem na omylu. Možná jsem zapomněl, že k Mirandě Corbieové se nikdo nedostane tak blízko, aby ji poznal."

Kdesi odbíjely kostelní zvony. *Bim*. Další úder. Rick stále zůstával ve spojení. Pořád čekal.

„Dobrá, ale něco za něco, Sandersi. Potřebuju tvou pomoc."

„S radostí poskytnu. Hele, proč nezačít od nuly? Co kdybychom si dneska vyrazili? Mám rezervaci k Dvojhlavýmu drakovi – a nebudeme na ráně při Misce rejže."

Bim. Tak už tři. Nechtěla si vyjít s Rickem, nechtěla vidět jeho rozzá-

řené oči, když přichází ke stolu, nechtěla předstírat, že ji bolí kotník, aby nemusela tančit, nechtěla se bavit o Španělsku, New Yorku ani o Johnnym, a už vůbec ne o životě po pitomém vyzvánění kostelních zvonů.

Zadržela dech, nehty přejížděla po jizvách a nerovnostech na desce psacího stolu.

„Dobrá, Sandersi, půjdem, ale jen na skleničku, a řeknu ti, co vím. A co od tebe chci. Platí?"

„Jasně. Nic jinýho ti stejně nabídnout nemůžu. Obchod, slečno Corbieová, jen a pouze obchod. Vyzvednu tě v půl šestý. Pořád jsi v Drake Hopkins?"

„Jo, Mason Street 640."

„Tak večer."

„Čau."

Vidlice zacinkala, když pokládala sluchátko. Počkala, dokud tón nezmlkne, a čekání zabila prohlížením kardexu. Vytáhla vizitku a navolila číslo. Zakrvácený obvaz a psaníčko s bylinami na ni vyčítavě zíraly.

„Medico-Dental Building, prosím. Laborky Healy. H-e-a-l-y. Jo, jo. Díky."

Sáhla po další cigaretě, ale zarazila se. Otevřela zásuvku.

„Laborky Healy? Joan MacIntoshová. Sháním Edith Placerovou, p-l-a-c-e-r-o-v-o-u. Přesně tak. Má službu, kouknu se, pondělky, úterky a pátky, noční. No, jsem přítelkyně její matky… z Portlandu, přesně tak. Požádala mě, abych na ni dohlédla, ale nemám její adresu. Mám jen tohle číslo. Mohla byste? Moc děkuji… ne, ještě ne. Byla jsem na festivalu loni a bylo to… fakt úžasný, tedy podle mě. New York nemůže nabídnout nic lepšího… á, díky moc. To by bylo skvělé. Ano, můžu si psát."

Prsty nahmataly starožitný balíček žvýkaček Wrigley's na konci šuplíku. Zamračila se na něj, zahodila jej do koše pod stolem a zapsala si na zprohýbanou, zašedlou vizitku:

„Edith Placerová, Garfield 9645, Braeburn Apparments, Sutter Street 861… á, už vím. Najdu to. Ano, ano, jistě. Tisíceré díky! Nashle!"

Zaskočilo ji, že neznala adresu. Edith byla přítelkyně – lepší než kterákoli jiná. Miranda váhala s rukou na sluchátku, následně je zvedla a vytočila číslo. Nic. Nikdo to nebere, paní. Prosím, zavěste paní. Odložila

sluchátko na vidlici. Seděla, neschopná se soustředit, neschopná se z toho stavu vytrhnout. Telefon se znovu rozdrnčel.

Vyčkávala, dokud se zvonění nestalo nesnesitelné.

„Detektivní kancelář Mirandy Corbieové? Slečna Miranda Corbieová?"

Mnohem kultivovanější hlas a s mnohem lepším přízvukem než obvykle. Naléhavost v podkresu zavinily vyhrocené události.

„U telefonu. Co pro vás mohu udělat?"

Žena se odmlčela, Miranda slyšela, jak ženě na druhém konci linky pádí hlavou myšlenky, jak se houfují, jak se skládají do příběhu.

„Můj… můj manžel. Zavraždili ho."

Miranda se opřela. „Paní, to je informace pro policejní…"

„Nedělají vůbec nic. Nic! Tvrdí, že to byl infarkt, že byl v tom hotelu se… se ženou. Lester by nikdy…"

„Paní, policie je schopná…"

„Vůbec nic nevědí, vůbec nic nedělají!" Ta žena chtěla někoho, kdo ji vyslechne, někoho, kdo jí bude naslouchat. Takových jako ona byly spousty, ovšem ne všechny měly mrtvého manžela.

„Dobrá, vezměte to od začátku. Váš manžel byl v hotelu…"

„Pickwick. V San Francisku. Bydlíme v Alamedě. Pracuje jako inženýr v přepravní firmě. Ve čtvrtek večer nepřišel domů, tak jsem zavolala na policii. Potom… potom mi v pátek ráno zavolali a oznámili, že pokojská v Pickwicku našla… že objevila…"

„Řekli vám, že to byl infarkt?"

„Ano."

Miranda mlčela, dokud se ženin dech na druhém konci linky nezklidnil.

„Proč jste si tak jistá, že to byla vražda?"

„Já… prostě jsem. Lester by nikdy…"

„Byla byste překvapená, jak často se ‚nikdy' děje. Soucítím s vámi, ale nemohu vám pomoct."

„Nejsem bez prostředků, slečno Corbieová."

Miranda znovu sáhla po cigaretě a tentokrát si zapálila.

„O to nejde." Hluboký vdech, vychutnávala si chesterfieldku. „I když to není na škodu. Potřebuji vědět, proč jste si tak jistá. Potřebuju, abyste ke mně byla upřímná, i když k policajtům ne. Jinak to nemá smysl."

Žena sváděla vnitřní boj, zatímco Miranda vyfukovala kroužek kouře.

„Jedná se o rodinnou záležitost, slečno Corbieová. Nemohu se o tom s vámi bavit bez toho, aniž bychom se setkaly. Zítra budu v San Francisku, mám schůzku s naším právníkem, abych… vyřídila Lesterovu… vyřídila Lesterovy záležitosti. Mohla byste přijít kolem jedné na oběd do Owl Drug Store na rohu Powell a Market Street? Zaplatím vám denní výdaje, vaši denní taxu nebo kolik si za den účtujete. Souhlasíte?"

Miranda se opřela. Neměla čas skoro na nic jiného než na Eddieho Takahašiho. Jenomže ta dáma byla platící klientka. Takový druh klientů patřil k jejím oblíbeným.

„Dobře. Jak se jmenujete?"

„Helen Wintersová. Poznám vás… viděla jsem vaši fotku v novinách. Najdu vás."

„Paní Wintersová, v San Francisku je spousta soukromých detektivů. Proč jste si vybrala právě mě?"

Žena se znovu odmlčela, pečlivě volila slova. „Z důvodů, které vám povím zítra. Vaše denní taxa činí dvacet dolarů, ano?"

„Obvykle ano."

„Domluveno, zítra v jednu."

„Na shledanou, paní Wintersová."

Neuvědomila si, že telefon neodložila na vidlici, dokud se neozval protivný bzučivý zvuk a spojovatelka jí kňouravě nevynadala. Zavěsila a znovu se upřeně zadívala na zakrvácený obvaz a jedovatý prášek od čínského doktora. Potom se shýbla do koše pod stolem a hledala staré noviny. Sobotní ranní vydání, ještě než Eddie zemřel.

Vylovila pečlivě složený *Chronicle* a nalistovala obchodní rubriku. Dole na stránce objevila krátkou noticku: „Lodní inženýr Lester Winters byl v pátek nalezen mrtev ve své posteli v hotelu Pickwick na Páté a Mission Street v San Francisku. S největší pravděpodobností se jednalo o infarkt. V Alamedě po sobě zanechal manželku Helen Wintersovou a dceru Phyllis. Policie nemá podezření na cizí zavinění."

Kostelní zvon odbil půl. Miranda zamkla jed a marihuanové cigarety do sejfu. Škaredila se, když si znovu strkala zakrvácený obvaz do podprsenky, nasadila si klobouk a vykročila k domovu.

*

„Jaký je Sling?“

„Cože?“

„Ptal jsem se, jaký je to pití?“

Pableskující třpyt slavného kruhového baru u Dvouhlavého draka zmatněl vzrušeným hovorem, arašídy, rozlitým pitím a zkaženým dechem obchodníka po Mirandině levici. Většina jeho těla a jeho Rob Roye se lepila na Mirandu. Prudce trhla levým ramenem, ale on už byl ve stavu, kdy štulec ani nic jiného nevnímal. Neděle večer, poslední večer pro Čínu.

Naklonila se k Rickovi. Stál mezi ní a blondýnou, která se hodlala hihňat, dokud bar nezavřou.

„Co se sakra stalo s rezervací?“

Rick se usmál, zavrtěl hlavou a ukázal si na ucho. Rozlil si skotskou se sodou, když se na něho zřítila blondýna, kterou srazilo ze stoličky plesknutí přes stehno od chlápka o dvě místa dál. Rick pomohl šestákové Mae Westové vstát, zatímco Miranda si otráveně otírala rameno. Tolik k jejímu persiánovému paletu.

Dopila zbytek Singapore Sling, nechala na dně kónické skleničky vymáčenou třešni, odsunula ji a sklouzla ze stoličky. Přikývl a vmáčkli se do davu. Vynořili se na Waverly Place skoro stejně otupělí a opilí jako dav v baru.

Miranda s Rickem zabočili doprava a vydali se úzkou stezkou podél zdí a dveří, minuli benefiční aukci nové elektrické ledničky pro Misku rýže, čínskou kapelu a pásy petard, až se konečně dostali na roh Waverly a Clay Street, kde probíhala pouliční slavnost.

Tlustá dáma lákala kolemjdoucí, aby zkusili odhadnout svou hmotnost a vsadili si na to, vůně popcornu, párků v rohlíku, arašídů a cukrové vaty maskovala mnohem pronikavější pachy Čínské čtvrti. Miranda se opřela o starou cihlovou zeď, pozorovala otáčející se kolo štěstí o dva stánky dál.

„Co tady sakra děláme?“

Rick vyklepl z krabičky luckystriku a nabídl jí, zavrtěla hlavou, zapálil si a teprve potom odpověděl.